

Usnesení

Krajský soud v Plzni rozhodl 3. října 2019 v neveřejném zasedání v Plzni v trestní věci obžalovaných JUDr. I. N., narozeného , a JUDr. J. D., narozeného ,

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. a), b), c) trestního řádu se na podkladě odvolání státního zástupce a obžalovaných I. N. a J. D. **ruší** rozsudek Okresního soudu v Karlových Varech z 29. dubna 2019 č. j. 6 T 58/2018-1834 a podle § 259 odst. 1 trestního řádu se věc **vrací** okresnímu soudu, aby ji **znovu projednal a rozhodl**.

Odůvodnění

- Podle shora uvedeného rozsudku spáchal I. N. přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a J. D. stejný trestný čin, a to formou účastenství podle § 24 odst. 1 písm. c) téhož zákona. Okresní soud jejich údajné jednání popsal následujícím způsobem. Odvolací soud do uvedeného popisu rovnou uvede v závorkách několik poznámek a vysvětlení. Soud prvního stupně uzavřel, že

se I. N. coby soudce rozhodující u Okresního soudu v o podmíněném propuštění odsouzených po přechodí dohodě s advokátem J. D. (na tomto místě okresní soud neuvedl, kdy a kde podle něj ke uvedené dohodě došlo) tohoto obhájce instruoval, aby podal žádosti o podmíněné propuštění T. M. v konkrétně dohodnutý čas, aby byly s největší pravděpodobností přiděleny k vyřízení do senátu, v němž I. N. působil, načež J. D. tyto žádosti podal podle těchto pokynů jednak osobně 16. listopadu 2015 a jednak prostřednictvím J. M. 14. prosince 2015 na podatelnu Okresního soudu v ,

načež tento soud svým usnesením ze 4. prosince 2015 sp. zn. 2 PP 250/2015 první z uvedených žádostí zamítl, a když pak I. N. zjistil (ve výroku právě citovaného rozsudku je napsáno „po zjištění“, ale z dalších částí téhož rozhodnutí je patrné, že toto „zjištění“ učinil I. N.), že jsou ve druhé z výše uvedených žádostí formální nedostatky, informoval o nich telefonicky 18. prosince 2015 ve 13.42 hodin, stejně jako o nutnosti doplnit písemnou nabídku zájmového sdružení (ve výroku rozsudku není napsáno, koho I. N. informoval a o jaké sdružení šlo, ale z dalších částí téhož rozhodnutí je patrné, že zpravil J. D. a že uvedeným sdružením byl volejbalový oddíl TJ), a J. D. na základě těchto pokynů informoval I. A., zástupce občanského sdružení, o nutnosti doplnit zápis z mimořádné schůze tohoto sdružení (tato formulace neříká, zda se mělo něco doplnit do zápisu, který už ve spisu byl, nebo zda bylo třeba tento zápis do spisu dodat, poněvadž v něm do té doby nebyl), což I. A. učinil za součinnosti s J. D. (výrok rozsudku neuvádí, v čem tato součinnost spočívala a kdy a kde k ní došlo),

následně I. N. 29. prosince 2015 v 9.06 hodin ze své soukromé emailové adresy @seznam.cz“ zaslal J. D. na jeho emailovou adresu @volny.cz“ zprávu (okresní soud neuvedl, kde podle jeho záznamů I. N. toto jednání uskutečnil), v níž ho upozornil, že T. M. nemůže před uplynutím lhůty uvedené v § 331 odst. 1 trestního řádu znovu žádat o podmíněné propuštění, že žádost musí podat občanské sdružení tak, aby bylo zřejmé, že jde o žádost toho sdružení, které musí současně navrhnout, že přijme záruku, že k návrhu občanského sdružení musí být přiloženo hodnocení odsouzeného a podklady, ze kterých bude

vyplývat jejich vzájemný kontakt a podíl odsouzeného na společných akcích a zápis představenstva sdružení o tom, jak se hlasovalo, a dále v této zprávě I. N. popsal konkrétní body, které musí obsahovat návrh zájmového sdružení na podmíněné propuštění,

načež J. D. 4. a 5. ledna 2016 podle těchto pokynů ve spolupráci s I. A. (okresní soud opět neuvedl, v čem přesně uvedená spolupráce spočívala) zaslal do datové schránky Okresního soudu v k věci sp. zn. 2 PP 265/2015 požadované dokumenty,

na jejichž podkladě pak I. N. ve veřejném zasedání 7. ledna 2016 vyhodnotil žádost T. M. o podmíněné propuštění jako návrh občanského sdružení na jeho podmíněné propuštění,

čímž si za součinnosti J. D. nepřípustně vytvořil podmínky pro to, aby se dala uvedená věc projednat a rozhodnout, poněvadž bez jeho protiprávní iniciativy by nemohla být žádost (na tomto místě okresní soud neuvedl, kterou ze shora uvedených žádostí myslel, ale jistě šlo o druhou z těchto žádostí) posouzena jako návrh občanského sdružení na podmíněné propuštění, a tak by nemohl být T. M. podmíněně propuštěn, čehož si byli I. N. i J. D. vědomi,

a tím I. N. porušil povinnosti soudce, které mu ukládají § 79 odst. 1 a § 80 odst. 3 písm. a) zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích.

2. Okresní soud svým právě popisovaným rozsudkem uložil I. N. trest odnětí svobody na jeden rok a šest měsíců a J. D. též druh trestu na jeden rok. Výkon těchto trestů podmíněně odložil, I. N. na zkušební dobu v trvání čtyř let a J. D. na zkušební dobu v trvání dvou let. J. D. vedle toho uložil i trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu advokacie na dobu dvou let.
3. V zákonné lhůtě se proti právě citovanému rozsudku odvolali oba obžalovaní a státní zástupce. Ten tak učinil v neprospěch obžalovaných. Odvolatelé nesouhlasili s výroky o vině. Státní zástupce brojil i proti výroku o trestu. Odvolatelé se opřeli o námitky, které soud druhého stupně rozebere v dalších částech tohoto svého rozhodnutí. Všichni navrhli, aby posledně uvedený soud napadený rozsudek zrušil. I. N. se dále domáhal toho, aby jej tento soud zprostil obžaloby nebo aby tuto věc vrátil okresnímu soudu. J. D. navrhl, aby jej odvolací soud zprostil obžaloby ohledně trestného činu podplacení, při němž údajně poskytl úplatek I. N., a aby tuto věc ve zbylém rozsahu postoupil ke kárnému řízení České advokátní komoře. Státní zástupce se dále domáhal toho, aby soud druhého stupně tuto věc vrátil okresnímu soudu, který by ji znovu projednal a rozhodl. Podle jeho názoru mělo být jednání I. N. kvalifikováno jako přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, nadřizování podle § 366 trestního zákoníku a jako zločin přijetí úplatku podle § 331 odst. 1, 3 písm. b) téhož zákona. Jednání J. D. mělo být podle státního zástupce posouzeno jako přečin nadřizování podle § 366 odst. 1 trestního zákoníku, jako zločin podplacení podle § 332 odst. 1, 2 písm. b) trestního zákoníku a jako přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku spáchaný ve formě účastenství podle § 24 odst. 1 písm. c) téhož zákona.
4. Krajský soud v Plzni na podkladě právě uvedených odvolání přezkoumal napadené výroky, jakož i řízení, které jim předcházelo. To mu ukládá § 254 odst. 1 trestního řádu. Podle tohoto ustanovení byl povinen brát v potaz uplatněné odvolací námitky a k případným dalším vadám mohl přihlížet jen tehdy, pokud měly vliv na správnost napadených výroků. Výrok o trestu přezkoumal i ve smyslu § 254 odst. 3 trestního řádu, to jest v návaznosti na vady, které obžalovaní vytkli výroku o vině. Dospěl k následujícím závěrům.

5. Shora uvedené okolnosti dokládají, že se obžalovaní podle státního zástupce dopustili také úplatkářských trestných činů. Státní zástupce je v obžalobě popsal tak, že I. N. převzal 9. ledna 2016 v Dolních Břežanech od J. D. na základě jejich předchozích ujednání nejméně 80 000 Kč jako finanční odměnu za to, jak postupoval v řízení o podmíněném propuštění T. M. S tímto údajným jednáním souvisela část odvolacích námitek státního zástupce i obou obžalovaných.
6. Státní zástupce označil za chybu, že okresní soud vypustil z popisu skutku obsaženého v obžalobě skutečnosti odpovídající znakům shora uvedených úplatkářských trestných činů. Podle státního zástupce se sice nepodařilo zdokumentovat předávku, při níž I. N. převzal od J. D. úplatek ve výši nejméně 80 000 Kč, ale i tak ji dokládají nepřímé důkazy. Státní zástupce se nejprve věnoval šetření finanční situace I. N. Z tohoto šetření podle něj jednoznačně plyne, že I. N. předával N. S. 80 000 Kč v době, kdy je nemohl mít v majetku, který nabyt legálně. Státní zástupce to dovodil ze své námítky, podle níž se veškeré transakce I. N. projevy na jeho účtu, neboť z něj vybíral hotovost, pokud ji potřeboval, což učinil i v případě, kdy jmenované svědkyni předal 5. prosince 2015 částku ve výši 50 000 Kč a 18. prosince 2015 částku ve výši 20 000 Kč.
7. Výsledky šetření finanční situace I. N. sice ukazují, že tento obžalovaný měl na přelomu let 2015 a 2016 výrazné dluhy, že měl na účtu malé zůstatky, že si téměř vyčerpal kontokorentní účet, že si bral 15 000 Kč z revolvingové karty a že dostal od Cetelemu půjčku ve výši 20 000 Kč, jenže dluhy splácel, nebyl v evidenci dlužníků a měl tehdy čistý měsíční příjem ve výši 85 000 Kč (viz listy čísel 458, 746, 1470 až 1475, 1496, 1501 a 1502 přílohových spisových svazků). V květnu 2015 navíc podle tohoto šetření prodala rodina I. N. nemovitost za dva a půl milionu korun. Dále nelze přehlédnout, že M. K. písemně potvrdil, že od I. N. koupil asi v červnu 2015 eura za statisíce korun (viz list čísla 1767 spisu). To odpovídá části výpovědi I. N., podle níž tento obžalovaný prodal v květnu 2015 skoro 15 000 eur, které se mu nashromáždily během rekonstrukce jeho bytů (viz list čísla 1676, druhou stranu listu čísla 1682 a listy čísel 1798, 1799 a 1802 spisu). Nelze tedy s jistotou tvrdit, že I. N. nemohl legálně nabýt 80 000 Kč, které předal N. S., a že tyto peníze nemohl mít doma. Právě tím se hájil. Uvedl, že měl doma dost peněz, že si tam do obálky připravil peníze pro N. S. a že jí tuto částku další den předal (viz druhou stranu listu čísla 1675 spisu). Už před policisty vypověděl, že měl tehdy doma minimálně 150 000 Kč (viz list čísla 354 spisu). V hlavním líčení to nezopakoval a okresní soud tuto část jeho starší výpovědi nečetl. To je sice chyba, ale nikoli podstatná, protože i tak I. N. před soudem jasně uvedl, že měl příslušné peníze doma v hotovosti. S tím souvisí telefonní hovor, který zachycuje protokol na listu čísla 1274 spisu. I. N. v něm N. S. říká, že jí peníze dává ze svého platu. Provedené důkazy tedy nedokládají, že vybíral ze svého účtu veškerou hotovost, kterou v té době potřeboval.
8. Právě uvedené okolnosti dokládají správnost závěru okresního soudu, podle něhož nelze na výsledcích šetření finanční situace I. N. založit závěr o tom, že tento obžalovaný přijal úplatek. Uvedené šetření tedy není v dané věci podstatné. Okresní soud ale neměl své rozhodnutí opírat o poznámku, že se korupce v justici sleduje i v mezinárodním měřítku, že jakýkoli případ úplatku v justici významně zasahuje nejen do justice, ale celého státu, a že proto nelze připustit, aby byl někdo odsouzen jen proto, že neměl podle výsledků šetření finanční situace dost peněz na to, aby vydal určitou částku (viz třetí odstavec na devatenácté straně napadeného rozsudku). Ke všem osobám obžalovaným z toho, že přijaly úplatek, je třeba přistupovat stejně, lhotejno, jakou pozici zastávají. Proto lze pouze na okraj poznamenat, že úplatek může přijmout i ten, kdo je v dobré nebo dokonce ve skvělé majetkové situaci.

9. V den, kdy I. N. předal N. S. zmíněné peníze, je sledovali policisté. Pořídili o tom protokol a videozáznam (viz listy čísel 1319 až 1334 spisu a nahrávku na disku, který je v obálce, která tvoří list čísla 1337 spisu). Podle uvedeného protokolu spolu byli I. N. a N. S. pět minut v jeho autě. Jmenovaná vypověděla, že právě tam jí I. N. peníze předal (viz druhou stranu listu čísla 1749 spisu). Nikdo se jí ale neptal, odkud je vyndal. Odvolací soud tuto poznámku činí proto, že I. N. přinesl na schůzku s N. S. černé pouzdro, a jmenovaná pak toto pouzdro z místa schůzky odnášela. Dokládají to videozáznam a snímky ze sledování I. N. N. S. uvedené pouzdro možná vzala proto, že uvedený podnik hned poté opustili a I. N. tehdy odnášel táč s nádobím. Toto pouzdro ale nesla N. S. dál, dokud s I. N. nevešli do přílehlé stanice metra (viz protokol o sledování na listu čísla 1333 spisu). Proto je třeba uvést, že uvedené pouzdro poprvé zachycuje část sledování, při níž byl I. N. s J. D. Tehdy policisté obžalované sledovali, jak vyšli z jisté prodejny v Dolních Břežanech. I. N. nesl pouzdro, které barvou i rozměrem odpovídalo tomu, které měl u sebe při následném setkání s N. S. Dokládá to protokol o sledování na listech čísel 1322 a 1323 spisu. Tentýž protokol ani k němu příslušející videozáznam ale neukazují, zda měl toto pouzdro u sebe, když do posledně uvedené prodejny vstupoval. Tento údaj možná v protokole pouze chybí. Není ale bezvýznamný. Obžalovaným se totiž klade za vinu, že J. D. předal I. N. úplatek právě v Dolních Břežanech. Okresní soud měl tudíž státního zástupce vyzvat, aby doložil, zda existují i nějaké další záznamy o právě rozebíraném sledování, které by mohly zodpovědět otázku, od kdy měl I. N. tohoto dne u sebe zmíněné pouzdro. Soud prvního stupně to neudělal. Podle protokolu o sledování se toho dne I. N. a J. D. setkali v 11.03 hodin. Tehdy I. N. přisedl do vozidla, které předtím řídil J. D. (viz listy čísla 1319 spisu). Do té doby protokol o sledování neříká, zda u sebe I. N. měl zmíněné pouzdro, a to ani tehdy, když během z vozidla vystoupil na benzinové čerpací stanici (viz list čísla 1319 spisu). Poté, co se J. D. a I. N. rozešli, si už I. N. uvedené pouzdro bral s sebou, když ze svého vozu vystupoval (viz listy čísel 1324 a 1325 spisu). Tyto okolnosti nasvědčují tomu, že nechtěl uvedené pouzdro nechávat v autě, a zároveň nevylučují, že je neměl do doby, než se setkal s J. D. Uvedenou okolnost je třeba prověřit. J. D. ani I. N. totiž neuvedli, že si v Dolních Břežanech nějaké pouzdro předali.
10. Obžalovaní shodně vypověděli, že si žádný úplatek nepředali a že ho nikdo z nich nepožadoval ani nenabízel (viz druhé strany listů čísel 1675, 1685 a 1691 spisu). J. D. zároveň podotkl, že se o údajném úplatku ve výši 80 000 Kč mluví jen proto, že právě takovou částku předal I. N. N. S., k čemuž ale došlo jen proto, že jí tyto peníze dlužil (viz druhou stranu listu čísla 1685 spisu). I. N. a N. S. potvrdili, že tehdy I. N. N. S. skutečně dlužil. V této souvislosti je třeba podotknout, že policisté N. S. krátce po jejím setkání s I. N. vyzvali, aby jim uvedené peníze předložila a pak je ofotili. Dokládá to již zmíněný protokol o sledování, výpověď N. S. a snímky zmíněné hotovosti (viz listy čísel 1334, druhou stranu listu čísla 1749, první stranu listu čísla 1750 a protokol na listech čísel 857 až 859 spisu). Policisté ale z bankovek nesňali žádné stopy. Na to poukázal J. D. ve svém vyjádření, které sepsal k odvolání státního zástupce. Byť je málo pravděpodobné, že by policisté z uvedených peněz nějaké stopy opatřili, přesto se o to měli pokusit. Tak by se zjistilo, zda na těchto penězích nebyly stopy, které tam mohl zanechat J. D. nebo někdo z rodiny T. M. V současné fázi řízení se už nedá právě rozebíraný nedostatek napravit. Policisté totiž peníze vrátili N. S. Nelze předpokládat, že je tato svědkyně ještě má. Nutně je totiž potřebovala, a proto také o ně I. N. opakovaně upomínala. O tom svědčí kopie některých textových zpráv a potvrdil to také I. N. (viz přelom první a druhé strany listu čísla 1682 spisu).

11. Správě uvedenou okolností souvisí další část odvolání státního zástupce. Ten v ní namítl, že N. S. musela I. N. neustále upomínat o úhradu zbývající části kupní ceny, kterou jí dlužil. Byť to uvedený odvolatel neuvedl výslovně, právě popsaná situace podle něj dovozuje, že I. N. platbu oddaloval, protože na ni neměl peníze. Jmenovaný obžalovaný to vysvětlil tak, že nezaplatil najednou, i když peníze měl, a platbu oddaloval, neboť k ní chtěl použít peněz z prodeje svých bytů (viz druhé strany listů čísel 1682 a 1750 spisu). Tyto byty se nacházely v domě, který koupil několik let předtím a pak jej opravoval, a byty později nabídl k prodeji. Tyto skutečnosti potvrzují mimo jiné listiny, které tvoří velkou část spisového svazku, který je označen jako svazek č. 1 Přílohy č. 3. Na rozhodnutí v dané věci nemůže mít vliv ani část výpovědi N. S., podle níž I. N. této svědkyni tvrdil, že má finanční potíže (viz první stranu listu čísla 1749 spisu). I. N. to vysvětlil tím, že kdyby jí řekl, že má peníze doma, měl by ji hned u domu (viz druhou stranu listu čísla 1682 spisu). Proto nemají pro rozhodnutí zdejšího soudu význam odposlechy, které dokládají, že ho N. S. doslova „naháněla“, aby jí dluh zaplatil. Protokoly o těchto odposleších jsou na listech čísel 1251 až 1253, 1264, 1265, 1273 a 1274 spisu.
12. V souvislosti s údajným úplatkářstvím je třeba zdůraznit, že I. N. přistupoval ke shora uvedeným žádostem o podmíněné propuštění T. M. naprosto rozdílně. První z těchto žádostí příslušný soud za jeho účasti zamítl jen proto, že T. M. nedoložil, proč nenastoupil výkon trestu odnětí svobody tak, jak měl (viz usnesení na listu čísla 29 spisu). V případě návrhu, který podal volejbalový oddíl TJ, naproti tomu I. N. poskytl J. D. řadu informací. Ty byly podle I. N. evidentně důležité k tomu, aby se dalo rozhodnout o podmíněném propuštění T. M. Okresní soud se tedy měl zabývat tím, co bylo příčinou tak rozdílného přístupu. V této souvislosti je třeba vidět, že se I. N. nehájí tím, že chtěl zmíněnými informacemi napravit chyby, k nimž došlo v řízení o první z uvedených žádostí. K těmto chybám se zdejší soud dostane později. Nyní se věnuje údajnému úplatkářství. S ním souvisí i další část odvolání státního zástupce.
13. Státní zástupce namítl, že I. N. předal 80 000 Kč N. S. bezprostředně poté, co se sešel s J. D., a poté, co byl podmíněně propuštěn T. M. Tomu podle státního zástupce předcházela 8. ledna 2016 telefonát mezi J. D. a T. M. a setkání těchto dvou mužů.
14. Jak již bylo řečeno, I. N. se s J. D. sešel krátce předtím, než předal shora zmíněnou částku N. S. Dále je třeba uvést, že T. M. byl propuštěn 7. ledna 2016, tedy rovněž před tím, než došlo ke zmíněné předávce peněz mezi I. N. a N. S. Dokládá to usnesení, jehož kopie je na listech čísel 40 a 41 spisu. Z pouhé časové souslednosti těchto okolností ale nelze učinit spolehlivý závěr o tom, zda I. N. převzal od J. D. nějaký úplatek. Státnímu zástupce jde ale v právě rozebírané námitce především o telefonát mezi J. D. a T. M. z 8. ledna 2016. T. M. tehdy J. D. řekl, že „to“ bude připravené až v podvečer, že „to“ odveze a že k němu přijede asi kolem sedmé večer (viz protokol na listech čísel 1292 a 1293 spisu). Odvolacímu soudu nepřísluší, aby nyní tato slova hodnotil. Zatím to totiž neudělal okresní soud, podle nějž nelze telefonní hovory mezi J. D. a T. M. použít. Zdejší soud později vysvětlí, proč tento názor nesdílí. Nyní se musí věnovat další odvolací námitce státního zástupce. Podle ní J. D. a T. M. vysvětlili důvod své schůzky z 8. ledna 2019 různě.
15. T. M. uvedl, že tehdy s J. D. projednával i možnou spolupráci v komerční oblasti a chtěl se na něj obrátit s převodem pozemku, který patřil M. ženě, přičemž k tomu potřeboval dát dohromady všechny podklady, a právě proto se tehdy za J. D. zastavil, ale ten mu řekl, že by se měl obrátit na někoho, kdo dělá komerční právo (viz druhou

stranu listu čísla 1781 spisu). J. D. před policií uvedl, že se tehdy mluvilo o letenkách a že neví, jestli se 8. ledna 2016 s T. M. setkali (viz list čísla 342 spisu). Před okresním soudem se k této údajné schůzce nevyjádřil. Proto měl uvedený soud poslezně citovanou část jeho výpovědi z přípravného řízení přečíst. Na takový postup pamatuje § 211 odst. 3 písm. a) trestního řádu. Soud prvního stupně tak neučinil. Státní zástupce tedy sice správně namítá, že T. M. a J. D. vypovídali rozdílně o důvodu svého setkání, k němuž mělo dojít 8. ledna 2016, ale v řízení před soudem k tomu zatím nezazněly příslušné důkazy. Soud prvního stupně přitom mohl napadený rozsudek oprávněně opřít pouze o důkazy, které byly provedeny v hlavním líčení. Stanoví tak § 220 odst. 2 trestního řádu. Okresní soud nečetl ani to, jak na poslezně citovanou část výpovědi J. D. reagoval v přípravném řízení T. M. Ten k tomu uvedl, že šlo o směny pozemků a že možná řešili i letenky kvůli společné dovolené (viz list čísla 544 spisu). Tuto část výpovědi nebylo nutné před soudem číst. Právě citovaná slova T. M. totiž nemění nic na tom, že měl podle své výpovědi, kterou podal před okresním soudem, přivést J. D. doklady, které se týkaly směny pozemků, a nikoli letenek. Totéž platí pro slova T. M. z přípravného řízení, podle kterých se s J. D. 8. ledna 2016 nesešel pouze kvůli návrhům smluv na směny pozemků, ale také proto, aby mu poděkoval za úsilí při podmíněném propuštění (viz list čísla 543 spisu). Státní zástupce tedy v právě rozebírané námitce rozebírá okolnost, která sice sama o sobě nedokazuje, že došlo k úplatku, ale jež naznačuje, že s ním mohlo souviset setkání mezi J. D. a T. M., k němuž údajně došlo 8. ledna 2016. Proto měl okresní soud věnovat pozornost tomu, zda a z jakého důvodu se tehdy T. M. a J. D. sešli. Jak už totiž bylo řečeno, J. D. se o den později setkal s I. N. a ten pak předal N. S. 80 000 Kč.

16. S právě uvedenými okolnostmi souvisí faktura, kterou J. D. vystavil T. M. za právní služby poskytnuté v trestním řízení. Tato faktura zní na 60 500 Kč (viz list čísla 550 spisu). T. M. vypověděl, že jeho manželka J. D. peníze předala jednak jako zálohu v roce 2015 a pak po propuštění a že on sám jmenovanému obžalovanému neplatil (viz list čísla 1782 spisu). Propuštěním evidentně myslel své podmíněné propuštění. Právě rozebíraná částka se na účtu J. D. ocitla 13. ledna 2016. Dokládá to výpis, který je na listu čísla 799 v části spisu označené jako Příloha č. 3. Podle bankovního pokladního dokladu vložila uvedenou částku na účet J. D. B. D. (viz list čísla 551 spisu). J. D. ale ve výpovědi ze 17. března 2016 uvedl, že uvedenou částku ještě nedostal (viz list čísla 341 spisu). Při tom neřekl, že uvedenou platbu nekontroloval. Mezi právě popsányi okolnostmi tedy není soulad. Okresní soud je nezhodnotil a právě citovanou část výpovědi J. D. nečetl, i když ji před ním tento obžalovaný nezopakoval. Měl si položit otázku, zda peníze, které údajně J. D. předala manželka T. M., byla skutečně odměnou za právní služby tohoto obžalovaného, a jak je možné, že J. D. nevěděl o tom, že má tyto služby zaplacené, jestliže částku, která odpovídá ceně těchto služeb, ukládala na jeho účet B. D. Tak se jmenuje manželka tohoto obžalovaného (viz list čísla 329 spisu).
17. Podle státního zástupce je dále důležité, že se obžalovaní setkávali jen kvůli podmíněnému propuštění T. M. a že předtím ani potom neudržovali žádné přátelské kontakty. Tato námitka neodpovídá obsahu spisu. Nic totiž nevyvrací ty části výpovědi I. N. a J. D., podle nichž se obžalovaní znají už dlouho a občas se setkávají. I. N. vypověděl, že J. D. zná asi třicet roků, pravidelně se setkávali na kávě, v roce 2015 asi čtyřikrát až pětkrát, scházeli se i v letech 2013 a 2014, a to tehdy, když J. D. přijel do , a J. D. přestal volat poté, co ho v souvislosti s tímto případem kontrolovali celníci (viz první strany listů čísel 1677 a 1679 spisu). J. D. uvedl, že se s I. N. zná už od devadesátých let, a že když v roce 2015 pracovníčně přijel do a I. N. měl čas, tak se několikrát setkali (viz první stranu listu čísla 1677 spisu a druhé strany listů čísel 1684, 1685 a 1686 spisu). Také z rozhovorů, které spolu vedli, je jasné, že se znají osobně. Svědčí o tom

například protokol o odposlechu na listu čísla 1248 spisu. V něm I. N. J. D. říká „P.“. To, že se obžalovaní znají, potvrdila i svědkyně I. Ch., což je další působící na Okresním soudě v (viz první stranu listu čísla 1735 spisu).

18. V další části svého odvolání se státní zástupce věnoval tomu, zda měl okresní soud použít obsah telekomunikačního provozu mezi obhájcem a obviněným. Tím měl na mysli telefonáty mezi J. D. a T. M. Syn T. M., J. M., totiž dal J. D. 11. března 2015 plnou moc k tomu, aby tento obžalovaný obhajoval jeho otce. Dokládá to list čísla 1 advokátního spisu J. D. sp. zn. 20/Tr/2015. Státní zástupce nesouhlasil se závěrem okresního soudu, podle něhož jsou záznamy o zmíněných hovorech nezákonné. Připomněl, že podle soudu prvního stupně bylo podstatné, že tyto hovory vedl J. D. coby advokát s odsouzeným T. M. s cílem zajistit jeho obhajobu v řízení o podmíněném propuštění. Státní zástupce vyjádřil názor, že okresní soud v daném směru vyložil chybně rozhodnutí Ústavního soudu České republiky a Evropského soudu pro lidská práva. Z nich podle státního zástupce plyne, že je komunikace mezi obhájcem a jeho klientem nedotknutelná jen tehdy, kdyby jejím odposlechem orgány činné v trestním řízení získaly informace o taktice obhajoby, poněvadž by to významně narušilo právo na obhajobu. Z uvedené judikatury podle státního zástupce naopak plyne, že pod chráněný výkon advokacie nelze podřadit komunikaci mezi obhájcem a klientem, při níž se obhájce dopouští trestného činu, byť v zájmu svého klienta. Státní zástupce zároveň vyjádřil názor, že se teleologickým výkladem třetí věty § 88 odst. 1 trestního řádu nedá dospět k jinému závěru, než že toto ustanovení chrání advokátova klienta a nikoli advokáta, který má při výkonu advokacie poskytovat právní služby v souladu se zákonem.
19. Právě citovaná námitka hovoří o teleologickém výkladu právní normy. Uvedeným výkladem se rozumí výklad, který vychází ze smyslu zákona. Zkoumá se tedy, proč zákonodárce vložil určité ustanovení do právního řádu. Podle § 88 odst. 1 trestního řádu se nesmí odposlouchávat a zaznamenávat telekomunikační provoz mezi obhájcem a obviněným. Totéž ustanovení říká, že když policejní orgán zjistí, že odposlouchává takový provoz, musí záznam o tomto provozu bezodkladně zničit a nesmí nijak použít informace, které se v této souvislosti dozvěděl. Smyslem uvedeného ustanovení tedy je, aby se trestní orgány nedozvěděly, jakou obhajobu si obviněný domlouvá se svým obhájcem. T. M. ale v této věci není a ani nebyl obviněný. Jestliže tedy policisté nahrávali hovory, které vedl s J. D. coby podezřelým, jde o jinou situaci, než kterou má na mysli právě rozebíraná část § 88 odst. 1 trestního řádu. Okresní soud tedy nezaujal správný názor, jestliže uzavřel, že v dané věci nemůže vycházet z obsahu telefonních hovorů, které mezi sebou vedli J. D. a T. M. Pak ale není jasné, zda by dospěl ke stejným závěrům jako v napadeném rozsudku, kdyby k obsahu těchto hovorů přihlédl.
20. Státní zástupce dále namítl, že se okresní soud kvůli svému nesprávnému pohledu na použitelnost právě uvedených odposlechnů nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí o vině a trestu. Kromě shora zmíněné údajné návštěvy z 8. ledna 2016 ale ve svém odvolání nepopsal nic, co podle něj má v telefonních hovorech mezi J. D. a T. M. význam pro rozhodnutí v této věci. To platí jak pro výrok o vině, tak pro výrok o trestu. Úkol soudu druhého stupně nespočívá v tom, aby si domýšlel, co odvolatel přesně vytýká. Dokládá to shora citovaný § 254 odst. 1 trestního řádu, podle něhož uvedený soud přihlíží k uplatněným odvolacím námitkám a podle kterého k případným dalším vadám může přihlížet jen tehdy, pokud mají význam pro správnost napadeného výroku.
21. Státní zástupce dále namítl, že okresní soud hovory mezi J. D. a T. M. provedl, jmenovaným mužům je předestíral a obsáhle je k nim vyslechl, ale v napadeném rozsudku je označil za nezákonné a nepřihlédl ani k výpovědím, jež se těchto odposlechnů týkaly.

To podle státního zástupce není konzistentní přístup. K tomu je třeba uvést, že se názor okresního soudu na použitelnost zmíněných záznamů během řízení evidentně změnil. Taková situace může nastat. Uvedený soud během hlavního líčení řekl, že zvaží, zda uvedené odposlechy použije (viz druhou stranu listu čísla 1783 spisu). Tím reagoval na námitku, kterou vznesl jeden z obhájců a podle níž by se uvedené odposlechy neměly použít s ohledem na shora citovanou pasáž § 88 odst. 1 trestního řádu (viz první stranu listu čísla 1783 spisu). Odvolací soud už vysvětlil, proč tento pohled nesdílí. Na tom nic nemění ani námitky, které k odposlechům vznesli obžalovaní. K těm se zdejší soud dostane později.

22. Podle další odvolací námitky státního zástupce se obžalovaní dopustili i přečinu nadřezování podle § 366 odst. 1 trestního zákoníku, poněvadž byl T. M. v důsledku jejich jednání z výkonu trestu propuštěn dříve, než by byl propuštěn podle zákona. Státní zástupce současně podotkl, že se okresní soud touto otázkou nezabýval, přestože o možnosti této právní kvalifikace mluvila státní zástupkyně ve své závěrečné řeči. Zároveň zdůraznil, že rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky připouští jednočinný souběh trestných činů zneužití pravomoci úřední osoby a nadřezování.
23. Jednočinným souběhem trestných činů se rozumí, že pachatel spáchá najednou dva nebo více trestných činů. Této otázce se zdejší soud ještě dotkne, až se bude věnovat odvolacím námitkám obžalovaných, podle nichž je měl okresní soud zprostit části obžaloby, která se týkala údajného úplatkářství. Nyní musí říci, že trestné činy zneužití pravomoci úřední osoby a nadřezování lze samozřejmě spáchat jedním skutkem. Posledně uvedeného trestného činu se totiž podle § 366 odst. 1 trestního zákoníku dopustí mimo jiné ten, kdo pomáhá pachateli trestného činu v úmyslu umožnit mu, aby unikl výkonu trestu. To může nepochybně učinit i úřední osoba při výkonu své pravomoci. Trestu přitom pachatel unikne nejen tehdy, když se mu vyhne zcela, ale i tehdy, když se vyhne jeho části. Právě to má na mysli státní zástupce v právě rozebírané námitce. Údajné jednání obžalovaných by se tedy dalo posoudit jako přečin nadřezování tehdy, kdyby měli za to, že T. M. nesplňoval zákonné předpoklady pro to, aby byl podmíněně propuštěn. Na tuto okolnost správně poukázal J. D. ve svém vyjádření, které sepsal k odvolání státního zástupce. Státní zástupce předpoklady pro podmíněné propuštění ve svém odvolání nerozebral. Přesto tvrdí, že kdyby se postupovalo podle zákona, T. M. by se nedal 7. ledna 2016 podmíněně propustit. Tak tomu ale není. Dokládají to následující okolnosti.
24. Okresní soud se obsáhle věnoval tomu, zda obžalovaní postupovali tak, aby o žádosti T. M. o podmíněné propuštění rozhodoval I. N. Ve výroku napadeného rozsudku ale neřekl, že neoprávněná výhoda T. M. spočívala v tom, zda ho tento obžalovaný soudil v rozporu se zákonnými pravidly a s rozvrhem práce příslušného soudu. Neoprávněnou výhodu T. M. podle uvedeného výroku spatřuje v tom, že I. N. za součinnosti J. D. vytvořil nepřipustně podmínky pro to, aby se dala věc T. M. projednat a rozhodnout, poněvadž bez toho by se žádost T. M. nedala posoudit jako návrh občanského sdružení na podmíněné propuštění, a tak by nemohl být T. M. podmíněně propuštěn. Okresní soud to sice neuvedl výslovně, ale evidentně měl na mysli řízení o druhé ze shora uvedených žádostí T. M., respektive o návrhu občanského sdružení, podle něhož měl být T. M. podmíněně propuštěn. To ale není zásadní. Podstatné je, že odsouzený může být z výkonu trestu odnětí svobody podmíněně propuštěn nejen na podkladě své žádosti nebo na podkladě návrhu občanského sdružení, státního zástupce nebo ředitele věznice, ale také bez žádosti. Stanoví tak § 331 odst. 1 trestního řádu. Soud tedy může odsouzeného podmíněně propustit i z vlastní iniciativy. Přestože takový postup není běžný, je třeba věnovat pozornost tomu, zda T. M. splňoval zákonné předpoklady pro to, aby byl podmíněně propuštěn. Okresní soud tak neučinil. To mu také oba obžalovaní vytkli ve svých odvoláních. Shora uvedené okolnosti dokládají, že je tato námitka správná. Proto je třeba uvést následující skutečnosti.

25. T. M. vykonával trest odnětí svobody za trestný čin zpronevěry podle § 206 odst. 5 písm. a) trestního zákoníku. Za něj byl odsouzen rozsudkem Vrchního soudu v Praze z 11. března 2013 sp. zn. 6 To 56/2011 (viz listy čísel 750 až 763 spisu). Uvedený trestný čin je úmyslným deliktem a lze za něj uložit trest odnětí svobody až na deset let. Tato výměra tedy převyšuje pět let, takže je tento trestný čin zločinem. Stanoví tak § 14 odst. 2, 3 trestního zákoníku. Pachatele zločinu lze podmíněně propustit tehdy, jestliže vykonal alespoň polovinu trestu, po právní moci rozsudku, zejména ve výkonu trestu, prokázal, že se polepšil, a to tím, jak se chová a jak plní své povinnosti, a dá se od něj očekávat, že už povede řádný život nebo soud přijme záruku za dovršení jeho nápravy. Stanoví tak § 81 odst. 1 trestního zákoníku. Ustanovení § 81 odst. 3 téhož zákona říká, že se musí v případě takového odsouzeného přihlídnout i k tomu, zda včas nastoupil výkon trestu a zda částečně nebo zcela odčinil škodu nebo jinou újmu, kterou trestným činem způsobil. Zdejší soud nemá k dispozici originály spisů týkajících se shora uvedených žádostí T. M. V soudním spise je z nich ale řada kopií. Mnohé podstatné údaje lze vyčíst i z usnesení, která Okresní soud v o podmíněném propuštění T. M. vydal. Z těchto podkladů vyplývá, že T. M. vykonal polovinu trestu 30. listopadu 2015, to jest před 4. prosincem téhož roku, kdy uvedený okresní soud vydal o této otázce první ze svých usnesení. Zmíněný soud měl dále k dispozici pracovní posudek odsouzeného. T. M. podle něj pracoval svědomitě, iniciativně, dodržoval pracovní kázeň a dostal několik pochval (viz list čísla 768 spisu). Okresní soud v měl k dispozici i zprávu Vězeňské služby České republiky (dále jen „Vězeňská služba“), která dokládala, že T. M. nemá v rejstříku trestů jiný záznam než na podkladě shora uvedeného rozsudku Vrchního soudu v Praze (viz list čísla 832 spisu). Tato zpráva dále popisovala, jak se T. M. choval během výkonu trestu. Šlo o mimořádně kladné hodnocení. T. M. nebyl kázeňsky trestán, dostal desítky odměn a za odměnu měl dokonce několikrát přerušovaný trest (viz listy čísel 833 až 836 spisu). Právě rozebíraná zpráva je z 19. prosince 2015, takže se logicky vztahuje až ke druhé ze shora uvedených žádostí T. M., nicméně je zřejmé, že okresní soud musel mít stejně kladné hodnocení i tehdy, když rozhodoval o první z uvedených žádostí. Dokládá to jeho již zmíněné usnesení ze 4. prosince 2015. Podle téhož usnesení T. M. zaplatil už před nástupem trestu na náhradu škody 16 000 000 Kč a během výkonu trestu dalších 15 000 000 Kč, které získal prodejem nemovitosti (viz druhou stranu listu čísla 29 spisu). To navazuje na výrok o náhradě škody obsažený ve shora uvedeném rozsudku Vrchního soudu v Praze. Podle něj byl T. M. povinen zaplatit poškozené společnosti 69 413 479 Kč (viz list čísla 762 spisu).
26. Žádost T. M. o podmíněné propuštění ze 16. listopadu 2015 Okresní soud v zamítl svým usnesením ze 4. prosince téhož roku. Učinil tak jen proto, že T. M. ani jeho obhájce nedoložili, že T. M. jednak do výkonu trestu nenastoupil sám kvůli tomu, že trpěl Crohnovou nemocí a jednak že byl ihned dodán do vězeňské nemocnice, kde setrval asi tři týdny. Uvedený soud tak podle tohoto svého rozhodnutí neměl možnost posoudit, jaký byl zdravotní stav a jak vážná byla nemoc T. M. v době, než ho policisté do výkonu trestu dodali (viz list čísla 29 spisu).
27. Právě uvedené stanovisko Okresního soudu v je v hrubém rozporu s § 2 odst. 5 téhož zákona. Podle tohoto ustanovení musí každý trestní orgán postupovat tak, aby zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí. Z uvedeného principu platí jen několik málo výjimek. Za příklad může posloužit část § 33 odst. 2 trestního řádu, podle které lze obviněnému přiznat nárok na bezplatnou obhajobu, jestliže osvědčí, že nemá dostatek prostředků, aby si náklady obhajoby hradil. V řízení o podmíněném propuštění zákon odsouzenému neukládá, aby soudu osvědčoval okolnosti, které jsou pro rozhodnutí důležité. To je logickým důsledkem § 331 odst. 1 trestního řádu, podle něhož může soud odsouzeného z výkonu trestu podmíněně propustit i z vlastní iniciativy. Dále je třeba připomenout, co říká § 181 odst. 2 trestního řádu. Podle tohoto

ustanovení soud nevyčkává dalších návrhů a postupuje tak, aby řízení bez průtahů směřovalo k rozhodnutí věci. Proto si také trestní soud z vlastní iniciativy běžně opatřuje důkazy i ve věcech, jež může vést pouze na návrh určité osoby. Za příklad může posloužit návrh státního zástupce, podle kterého má být obviněný vzat do vazby. Jinak než na podkladě takového návrhu soud obviněného do vazby vzít nemůže, pokud ve věci běží přípravné řízení. Stanoví tak § 73b odst. 1 trestního řádu. V takových věcech si soudci běžně opatřují důkazy, aby ozřejmili, zda je obviněný z určitého deliktu důvodně podezřelý, zda v jeho případě existuje nějaký vazební důvod a zda lze vazbu něčím nahradit. Z toho všeho plyne, že si Okresní soud v [REDAKCE] byl povinen už v řízení o první z výše uvedených žádostí T [REDAKCE] M [REDAKCE] vyžádat zprávy o jeho zdravotním stavu a o jeho hospitalizaci a pak je provést jako důkaz. To ale neučinil.

28. Na tomto místě je třeba uvést, že se všechny zákonné předpoklady pro podmíněné propuštění musejí hodnotit komplexně. Zdejší soud proto podotýká, že T [REDAKCE] M [REDAKCE] žádal o odklad výkonu trestu odnětí svobody, a to mimo jiné ze zdravotních důvodů (viz listy čísel 1018 až 1024 a 1035 až 1037 spisu). Přehlédnout nelze ani lékařskou zprávu, která je na listu čísla 546 spisu. Podle ní byl T [REDAKCE] M [REDAKCE] druhý den po nástupu do věznice přijat do vězeňské nemocnice. Zdejší soud nemá k dispozici spis, který se týkal trestné činnosti T [REDAKCE] M [REDAKCE] a úkonů příslušného soudu, na jejichž podkladě se T [REDAKCE] M [REDAKCE] ocitl ve výkonu trestu. Ve spise, který se týká I [REDAKCE] N [REDAKCE] a J [REDAKCE] D [REDAKCE], jsou kopie poštovních doručenek, které prokazují, kdy T [REDAKCE] M [REDAKCE] dostal výzvy k nástupu trestu. To se stalo prostřednictvím „vzoru č. 49 tr. ř.“ (viz listy čísel 1028 a 1029 spisu). Uvedený vzor neobsahuje to, co stanoví § 322 odst. 2 trestního řádu. Toto ustanovení říká, že pokud odsouzený požádá o odklad výkonu trestu odnětí svobody ze zdravotních důvodů a předseda senátu má za to, že takové důvody zřejmě neexistují, vyzve odsouzeného, aby nejpozději při nástupu výkonu trestu odnětí svobody předložil zprávy o svém zdravotním stavu příslušné věznicí. Totéž ustanovení říká, že pokud věznice zjistí, že zdravotní stav odsouzeného neumožňuje výkon trestu odnětí svobody, navrhne soudu, aby výkon takového trestu odložil. Je otázkou, zda příslušný soud o tomto postupu T [REDAKCE] M [REDAKCE] zpravil. To ale není zásadní. Podstatné je, že soud neměl první žádost T [REDAKCE] M [REDAKCE] o podmíněné propuštění 4. prosince 2015 rovnou zamítnout a že byl povinen opatřit si důkazy, které by ozřejmily, v jakém zdravotním stavu T [REDAKCE] M [REDAKCE] byl. Stejně tak se měl zabývat tím, zda je správné zamítnout žádost o podmíněné propuštění, jestliže by takovému propuštění mělo bránit jen to, že odsouzený započal výkon tohoto trestu o několik dnů později, než měl. Právě uvedená otázka je o to významnější, že T [REDAKCE] M [REDAKCE] podle zprávy Vězeňské služby vykonával trest odnětí svobody poprvé v životě a byl v něm už více než dva a půl roku (viz list čísla 832 spisu).
29. V dalším usnesení o podmíněném propuštění Okresní soud v [REDAKCE] uvedl, že se právě uvedená otázka ozřejmila a že „není možno jednání odsouzeného v době od 24. 5. 2013 do 30. 5. 2013 hodnotit jako vyhýbání se trestu“ (viz listy čísel 40 a 41 spisu). Tentokrát si uvedený soud ke zdravotnímu stavu T [REDAKCE] M [REDAKCE] nic opatřovat nemusel, poněvadž příslušné podklady do spisu přišly díky aktivitě T [REDAKCE] M [REDAKCE] a jeho tehdejšího obhájce J [REDAKCE] D [REDAKCE], případně i za pomoci jeho předchozího obhájce, jímž byl svědek D [REDAKCE] T [REDAKCE]. Ten potvrdil, že ve vztahu ke druhé žádosti připravoval podklady, včetně lékařských zpráv (viz obě strany listu čísla 1803 a první stranu listu čísla 1804 spisu).
30. S právě rozebíranými okolnostmi souvisí námitka J [REDAKCE] D [REDAKCE], podle níž se podmíněným propuštěním T [REDAKCE] M [REDAKCE] učinilo spravedlnosti zadost. J [REDAKCE] D [REDAKCE] současně vyjádřil názor, že druhé z výše uvedených rozhodnutí Okresního soudu v [REDAKCE] bylo zákonné. S touto poznámkou nelze v plné míře souhlasit. Dokládá to text uvedeného usnesení, který je na listech čísel 40 a 41 spisu. Výrok tohoto rozhodnutí je chybný už v tom, že jím soud T [REDAKCE] M [REDAKCE] propustil z výkonu trestu uloženého rozsudkem Městského soudu v Praze z 2. června 2011 sp. zn. 45 T 7/2010. Tento rozsudek byl přitom zrušen již zmíněným rozsudkem Vrchního soudu v Praze z 11. března 2013 sp. zn. 6 To 56/2011. Proto měl Okresní soud v [REDAKCE]

ve výroku svého rozhodnutí psát pouze o posledně uvedeném rozsudku. To ale není podstatné. Uvedené rozhodnutí může mít, a s největší pravděpodobností také má, i další vadu. Ta by již nebyla formální, nýbrž věcná. Okresní soud v [REDAKCE] rozhodoval o návrhu oddílu nohejbalu TJ [REDAKCE] na podmíněné propuštění T [REDAKCE] M [REDAKCE]. Ve spise jsou stanovy TJ [REDAKCE], a to z doby, kdy nohejbalový oddíl podal návrh na podmíněné propuštění T [REDAKCE] M [REDAKCE] (viz listy čísel 1126 až 1133 spisu). Podle těchto stanov je subjektem práva uvedená jednota, a nikoliv její jednotlivé oddíly, a jedná za ni její předseda. Žádný oddíl uvedené jednoty, a tedy ani oddíl nohejbalový, tudíž neměl právní subjektivitu. Přitom jen ten, kdo je subjektem práva, může nabývat práv a povinností a brát na sebe nějaké právní závazky. Jestliže tedy uvedenou subjektivitu nemá, nemůže podat návrh na podmíněné propuštění ani nabídnout, že převezme záruku za to, že se dovrší náprava odsouzeného. Ve spise nejsou stanovy TJ [REDAKCE] z doby, kdy vzniklo právě rozebírané usnesení Okresního soudu v [REDAKCE]. Proto si je měl okresní soud do spisu opatřit nebo mít k dispozici informaci, jež by doložila, že v té době platily stanovy, které jsou ve spise. Pokud by posledně uvedené stanovy platily i v době, kdy Okresní soud v [REDAKCE] T [REDAKCE] M [REDAKCE] podmíněně propustil, bylo by zřejmé, že se tak nemohlo stát na základě návrhu jednoho z oddílů TJ [REDAKCE].

31. Právě popsané okolnosti si I [REDAKCE] N [REDAKCE] evidentně nebyl vědom. Obsah spisu totiž nedokládá a ani se mu neklade za vinu, že požádal J [REDAKCE] D [REDAKCE] o to, aby do spisu založil doklady, které by prokázaly právní subjektivitu nohejbalového oddílu TJ [REDAKCE]. Jestliže I [REDAKCE] N [REDAKCE] podmíněně propustil T [REDAKCE] M [REDAKCE] na podkladě návrhu někoho, kdo nemá právní subjektivitu, šlo by o další okolnost, jež dokládá, že k agendě podmíněného propuštění nepřistupoval tak, jak měl. Každý soudce musí v uvedeném řízení už z povahy věci zjišťovat, zda podmíněné propuštění navrhuje sdružení, které má právní subjektivitu. Ve zmíněném řízení vznikly i další procesní zádrhly, ale ty I [REDAKCE] N [REDAKCE] nepochybně pouze přehlédl. První z nich zdejší soud popisuje, až se bude vyjadřovat k jedné z odvolacích námitek J [REDAKCE] D [REDAKCE]. Druhý spočíval v tom, že posledně jmenovaný obžalovaný nepředložil plnou moc, na jejímž podkladě mohl za zmíněný oddíl podat návrh na podmíněné propuštění T [REDAKCE] M [REDAKCE]. Právě to J [REDAKCE] D [REDAKCE] učinil (viz text návrhu, který je na listech čísel 781 až 787 spisu). Na druhou stranu je zřejmé, že J [REDAKCE] D [REDAKCE] jednal v souladu se stanoviskem zmíněného oddílu, či přesněji řečeno jeho předsedy I [REDAKCE] A [REDAKCE]. Ten o zmíněném návrhu věděl a byl s J [REDAKCE] D [REDAKCE] u soudního jednání. Dokládají to protokol a výpověď I [REDAKCE] A [REDAKCE], které jsou na listech čísel 38, 39, 1745 až 1747 spisu.
32. Na tomto místě se odvolací soud dostává k námitce, kterou vznesli I [REDAKCE] N [REDAKCE] i J [REDAKCE] D [REDAKCE]. Podle ní neměl okresní soud z popisu skutku vypouštět část pojednávající o údajném úplatku. Obžalovaní dovodili, že je měl okresní soud ohledně údajného úplatkářství obžaloby zprostit. Podle nich totiž takové jednání představuje jiný skutek, než který popisuje výrok napadeného rozsudku. I [REDAKCE] N [REDAKCE] současně podotkl, že v zaznamenané komunikaci, kterou vedl s J [REDAKCE] D [REDAKCE], žádná dohoda o úplatku nezazněla. J [REDAKCE] D [REDAKCE] touto námitkou navázal na vyjádření svého obhájce, podle něhož jde v dané věci o dva údajné skutky, poněvadž nic nedokládá, že J [REDAKCE] D [REDAKCE] nabídl I [REDAKCE] N [REDAKCE] úplatek už před 9. lednem 2016 (viz list č. 1533). J [REDAKCE] D [REDAKCE] nesouhlasil se závěrem okresního soudu, podle kterého bylo nutno údajné úplatkářství z popisu skutku pouze vypustit, poněvadž představuje jednočinný souběh s jednáním, které okresní soud pojal do výroku svého rozhodnutí. Současně podotkl, že nalézací soud tento svůj názor vyjádřil, když napadené rozhodnutí vyhlášoval, ale do písemného odůvodnění svého rozsudku ho nenapsal. Proto není z tohoto rozhodnutí podle J [REDAKCE] D [REDAKCE] zřejmé, z jakých úvah uvedený soud vycházel, když údajné úplatkářské jednání z popisu skutku vypustil.
33. V obžalobě stojí, že na úplatek došlo na podkladě předchozích ujednání obou obžalovaných. Státní zástupce tedy tvrdí, že se obžalovaní na úplatku domlouvali postupně. Nepopisuje ale, kdy a kde se tak stalo, ani důkazy, o které tento svůj závěr opřel. To je z hlediska právě rozebírané

námítky důležité. Lze si totiž představit jak situaci, v níž k dohodě na úplatku došlo předtím, než byl T■■■■ M■■■■ podmíněně propuštěn, tak situaci, ve které na takovou dohodu došlo až potom, například při shora zmíněném setkání obžalovaných 9. ledna 2016. Kdyby se události sebehly posledně uvedeným způsobem, byla by domluva na úplatku místně i časově oddělena od jednání, jež popisuje výrok napadeného rozhodnutí. Je tedy otázkou, zda obžaloba skutečně popisuje jednočinný souběh trestných činů. Takový souběh nastane, když se pachatel dopustí dvou nebo více trestných činů najednou. Pachatelovo jednání ovšem nelze posuzovat tak, že když se odehraje v různých časech, představuje automaticky dva nebo více skutků. Skutkem se totiž rozumějí všechny vnější projevy pachatelovy vůle, pokud zahrnují to, co pachatel svým jednáním sledoval. Za příklad jednání, jež představuje jediný skutek, přestože se neodehrálo náraz, může posloužit podvod, při němž pachatel napřed na určitém místě padělá nějaký doklad, poté jeho pomocí jindy a jinde oklame poškozeného a pak od něj později na dalším místě převezme to, co chtěl získat. Z toho plyne, že výrok napadeného rozsudku popisuje dva skutky. Jeden z nich představují údajné počiny obžalovaných, které se pojí k žádosti T■■■■ M■■■■ ze 16. listopadu 2015, a druhý pak jejich údajné jednání spojené s druhou výše uvedenou žádostí T■■■■ M■■■■ a s následným návrhem výše uvedeného sportovního oddílu. Pokud by ale na údajné úplatkářské jednání došlo až poté, co byl T■■■■ M■■■■ podmíněně propuštěn, šlo by o další skutek.

34. Okresní soud se právě popisovanou situací nezabýval. Proto je třeba vést, že by bylo společensky škodlivější, kdyby se obžalovaní dopustili jednání popsaného ve výroku napadeného rozsudku na podkladě úplatkářského jednání, než kdyby je uskutečnili bez toho. Pokud by tedy okresní soud právě rozebírané okolnosti zhodnotil, a jestliže by dospěl k závěru, že existuje reálná možnost, že na úplatkářské jednání nemuselo nutně dojít současně s činy, které popisuje výrok napadeného rozsudku, měl I■■■■ N■■■■ a J■■■■ D■■■■ ohledně údajného úplatkářství zprostit obžaloby. Ve smyslu § 2 odst. 2, 5 trestního řádu se totiž skutkové pochybnosti musejí vykládat ve prospěch obžalovaných. Podle § 226 trestního řádu se pak rozhoduje o skutcích a nikoli o jejich popisu v obžalobě.
35. Zdejší soud už uvedl, že jednání popsané ve výroku napadeného rozhodnutí představuje dva skutky. Okresní soud je přitom ve vztahu ke každému z obžalovaných kvalifikoval jako jediný trestný čin. Muselo by tedy jít o pokračující trestný čin. Jím se podle § 116 trestního zákoníku rozumí jednání, při kterém pachatele mimo jiné vede jednotný záměr. Okresní soud nevysvětlil, z čeho dovodil, že byl takový záměr v údajném jednání I■■■■ N■■■■. Uvedený záměr spočívá v tom, že pachatel už při prvním útoku pokračujícího trestného činu ví, že se dopustí dalších útoků, nebo je s tím alespoň srozuměn. Obžalovaným se klade za vinu, že vytvářeli podmínky pro to, aby mohl být T■■■■ M■■■■ podmíněně propuštěn už na podkladě první shora uvedené žádosti. V popisu skutku se k tomu ale uvádí jen to, že se I■■■■ N■■■■ s J■■■■ D■■■■ domlouvali, kdy uvedenou žádost podat a že ji Okresní soud v■■■■ následně zamítl. Soud prvního stupně ve svém rozsudku neuvedl žádný důkaz, který by dokládal, že chtěl I■■■■ N■■■■ v řízení o této žádosti opatřit T■■■■ M■■■■ výhodu spočívající v tom, že bude podmíněně propuštěn, aniž by pro to splňoval zákonné předpoklady. V daném směru nelze operovat s tím, jak tehdy I■■■■ N■■■■ hlasoval. S tím souvisí fakt, že orgány činné v tomto řízení odposlouchávaly průběh porady senátu Okresního soudu v■■■■ předtím, než tento soud T■■■■ M■■■■ podmíněně propustil, a že k obsahu uvedené porady vyslychaly I■■■■ N■■■■ i zbylé dva členy soudního senátu. To je podle názoru zdejšího soudu chybný postup. Ustanovení § 81 odst. 1, 2 zákona o soudech a soudcích říká, že soudce musí i po zániku soudcovské funkce zachovávat mlčenlivost o všem, o čem se dozvěděl v souvislosti s výkonem své funkce, ledaže by ho této povinnosti zprostil předseda soudu. Jde o obecně formulovanou povinnost mlčenlivosti. Vedle toho ale existuje § 127 odst. 1 trestního řádu. Ten stanoví, že v trestním řízení nesmí být kromě soudců, přísedících a zapisovatele nikdo jiný u porady a hlasování o soudním rozhodnutí a že je nutno o obsahu této porady zachovat mlčenlivost. Nemělo by smyslu, aby toto

ustanovení existovalo, kdyby se v něm popisovala stejná povinnost, jakou obecně formuluje zákon o soudech a soudcích. I když jsou tedy soudci nebo přísedící zbaveni mlčenlivosti, nesmějí vypovídat o tom, jak probíhala porada o hlasování před tím, než se vyhlásilo senátní rozhodnutí. Stejně tak nikdo nesmí uvedenou poradu nahrávat pomocí technických prostředků, ať už umístěných tam, kde se senát radí a hlasuje, nebo mimo tento prostor. Ustanovení § 127 odst. 1 trestního řádu se sice této otázce výslovně nevěnuje, ale jeho smysl by se popřel, kdyby někdo uvedenou nahrávku pořizoval. Právě uvedené úvahy zdejší soud uvádí proto, aby se v dalším řízení nevycházelo z důkazů, které se opatřily odposlechem porady o hlasování soudního senátu Okresního soudu v [REDAKCE] a výslechem členů senátu k průběhu této porady.

36. J. [REDAKCE] D. [REDAKCE] dále ve svém odvolání namítl, že nemohla nastat situace, v níž by byly oba údajné trestné činy popsané v obžalobě spáchány najednou. O tom podle něj svědčí řada soudních rozhodnutí a právně teoretických úvah. J. [REDAKCE] D. [REDAKCE] podotkl, že už klasická právní teorie říká, že čin je „jedním tělesným pohybem a může se shodnout jen s jedním zločinem“, i když se tím může naplnit více skutkových podstat. Jmenovaný odvolatel dále namítl, že se jednočinný souběh připouští, pokud trestný čin směřuje proti různým individuálním objektům, a směřuje-li proti témuž objektu, pak jen potud, pokud různé zákony chrání tyto objekty v různých směrech. Okresní soud tedy podle něj postupoval chybně, jestliže si nedostatečně ujasnil druhové a individuální objekty, které měly být napadeny jednáním popsáním v obžalobě.
37. K právě citované námitce je třeba říci, že objektem trestného činu je určitý společenský zájem, který je chráněn trestním zákonem. Trestní právo jako celek chrání takzvaný obecný objekt trestného činu, zatímco jednotlivá ustanovení trestního zákoníku chrání objekty individuální. Tato ustanovení jsou seřazena do hlav uvedeného zákona. Základem tohoto členění je, že existují určité společné rysy individuálních objektů trestných činů. Ty se nazývají druhovým objektem trestného činu. J. [REDAKCE] D. [REDAKCE] k tomu podotkl, že druhovým objektem zneužití pravomoci úřední osoby i úplatkářství je pořádek ve věcech veřejných. Současně namítl, že se trestné činy v X. hlavě trestního zákoníku řadí podle toho, jak se liší jejich typový objekt. Zároveň podotkl, že se zneužití pravomoci úřední osoby řadí do druhého dílu X. hlavy trestního zákoníku, to jest mezi trestné činy úředních osob, zatímco úplatkářství je ve třetím dílu téže hlavy.
38. Odvolací soud nepovažuje za přínosné, aby pokračoval v této ryze teoretické rozpravě. Soudní rozhodnutí nemají nahrazovat odbornou právnickou literaturu. Uvede proto raději příklad, který doloží, že právě citovaná námitka J. [REDAKCE] D. [REDAKCE] nemá význam pro rozhodnutí v dané věci. Jestliže například pachatel rozbije cizí vozidlo, aby se do něj dostal, a způsobí tím na něm škodu v určité výši, a pak z uvedeného vozu odcizí nějaké věci, dopustí se zároveň trestných činů krádeže i poškození cizí věci, přestože trestní zákoník řadí oba tyto delikty mezi trestné činy proti majetku popsané v jediné hlavě uvedeného zákona. Není tedy důvodu se domnívat, že úřední osoba nemůže současně spáchat trestný čin přijímání úplatku a zneužití pravomoci úřední osoby, protože trestní zákoník tyto delikty upravuje v téže své hlavě. Toho si je J. [REDAKCE] D. [REDAKCE] ostatně vědom. Svoji právě rozebíranou námitku totiž uzavřel poznámkou, že je možný jednočinný souběh uvedených trestných činů. Pak ale není jasné, proč se J. [REDAKCE] D. [REDAKCE] do této námitky pouštěl. Poté se v ní totiž vrátil k tomu, co už namítl jinde, a sice že je jednočinný souběh uvedených deliktů možný jen tehdy, když jde o jediné jednání, například když pachatel poskytne úplatek a současně úřední osobu navádí, aby zneužila svou pravomoc. K tomu se již zdejší soud vyjádřil. Jak už ale také bylo řečeno, okresní soud zatím neprovedl všechny důležité důkazy a nezhodnotil všechny důležité okolnosti případu. Zdejšímu soudu tedy nepřísluší činit jakékoli konečné závěry o tom, zda a případně kdy se J. [REDAKCE] D. [REDAKCE] s I. [REDAKCE] N. [REDAKCE] na úplatku domluvili, a zda tedy taková domluva nemohla spadat do jednoho celku s některým z jednání, která okresní soud popsal ve výroku napadeného rozsudku.

39. V další části svého odvolání se J. D. věnoval rozdílu mezi skutkem a popisem skutku. Připomněl, že skutkem je to, co se ve vnějším světě stalo, zatímco popis skutku je slovní formou, jejímž prostřednictvím se skutek odráží ve vyjadřovacích projevech lidské komunikace. Současně podotkl, že je pro rozhodnutí trestních orgánů významný samotný skutek a nikoli jeho popis, protože se trestní stíhání vede ohledně skutku a nikoli ohledně popisu skutku. Právě uvedená námitka má opět ryze obecnou povahu. Zdejší soud s jejím obsahem samozřejmě souhlasí. V trestním řízení, zejména pak v rozhodnutí o věci samé (těmi jsou například usnesení o zahájení trestního stíhání, obžaloba či rozsudek) je ovšem nutné věnovat pozornost také přesnému popisu skutku. S tím souvisí následující odvolací námitka I. N.
40. I. N. namítl, že je napadený rozsudek nepřezkoumatelný a vadný a že okresní soud danou věc neobjasnil náležitě, takže je jeho závěr o vině nejasný a neúplný. To podle I. N. vyplývá už z toho, že se podle výroku napadeného rozsudku výše uvedené žádosti T. M. podávaly v určité době na podkladě předchozí domluvy obou obžalovaných, ale okresní soud v tomtéž výroku nenapsal, kde a kdy obžalovaní takovou dohodu uzavřeli. I. N. současně podotkl, že se každý skutek musí popsat tak, aby bylo zřejmé, kdy, kde a jak k němu došlo, aby se nedal zaměnit s jiným. Zároveň zdůraznil, že údaje o zmíněné dohodě nejsou ani v odůvodnění napadeného rozsudku, ani v obžalobě, ani v usnesení, jímž se trestní stíhání zahájilo.
41. K právě citované námitce je třeba nejprve uvést, co říká § 120 odst. 3 trestního řádu. Podle tohoto ustanovení musí výrok rozsudku mimo jiné popisovat místo, čas a způsob spáchání činu. Okresní soud v tomto výroku neuvedl, že T. M. vznikla neoprávněná výhoda tím, že o jeho věci rozhodoval I. N. To patrně navazuje na jeho závěr, podle něhož obžalovaní uvedenou dohodou neobešli rozvrh práce příslušného soudu a podle kterého by tento rozvrh obešli tehdy, kdyby I. N. nechal věc zapsat do jiného senátu, než do kterého měla být správně zapsána (viz pátý odstavec na šestnácté straně napadeného rozsudku). Přesto okresní soud ve výroku svého rozhodnutí uvedl, že na právě rozebíranou domluvu došlo a že pak I. N. J. D. instruoval, kdy je třeba zmíněné žádosti T. M. podat. Podle tohoto popisu tudíž uvedená dohoda představuje součást skutku, při němž I. N. vedl záměr obstarat T. M. neoprávněnou výhodu spočívající v tom, že ten bude podmíněně propuštěn, i když se tak v té době nemohlo při řádném běhu věci stát. Pak ale měl okresní soud ve výroku svého rozhodnutí co nejpřesněji vymezit, kdy a kde k právě rozebírané dohodě došlo. To platí i přesto, že se tyto okolnosti mnohdy nedají zjistit přesně. Uvedená dohoda se v takové situaci ohraničuje datem, před kterým vznikla.
42. Na tomto místě je třeba připomenout, co říká § 220 odst. 1 trestního řádu. Podle tohoto ustanovení soud rozhoduje o skutku, který je uveden v žalobním návrhu. Popíše-li tedy státní zástupce v uvedeném návrhu údajné jednání pachatelů v jedné větě, neznamená to, že vymezuje jediný skutek. O každém takovém skutku se tudíž dá rozhodnout jinak, samozřejmě za předpokladu, že výroky takových případných rozhodnutí nepopisují stejný skutek. V tomto smyslu je správná již citovaná obecná odvolací námitka J. D., podle níž je pro trestní řízení podstatný skutek, a nikoli jeho popis.
43. Z právě uvedených okolností dále vyplývá, že výrok a odůvodnění napadeného rozsudku nejsou v úplném souladu, pokud jde o rozsah jednání, při němž I. N. údajně vedl záměr obstarat T. M. shora popsanou neoprávněnou výhodu. Okresní soud se navíc nezabýval tím, proč se I. N. údajně snažil, aby rozhodoval o shora uvedených žádostech T. M. Nic totiž nedokládá, že už tehdy věděl, že se první z těchto žádostí zamítne a že v návrhu na podmíněné propuštění, který podal shora uvedený sportovní oddíl, budou chyby, jež povedou ke komunikaci, při které bude řeč o tom, co je třeba doplnit. I z toho pohledu měl okresní soud hodnotit, zda I. N. k této komunikaci nepřistoupil proto, že měl podle

obžaloby dostat úplatek na základě předchozí dohody s J. D. Touto rovinou věci se okresní soud nezabýval. To je další důvod, pro který zatím nemůže jeho závěr ohledně údajného úplatkářství obstát.

44. Podle další odvolací námitky I. N. žádný důkaz nedokládá, že se s J. D. domlouval na tom, kdy přesně se mají shora uvedené žádosti podat. I. N. současně označil za logické, že by musel zmíněnou dohodu s J. D. uzavřít před 16. listopadem a 14. prosincem 2015, kdy se žádosti podávaly. Proto podotkl, že policisté nic takového nezjistili, přestože jej v té době odposlouchávali a sledovali. Z téhož důvodu neměl podle něj okresní soud považovat za důkaz o předchozí dohodě fakt, že J. D. I. N. po osmé hodině ráno 16. listopadu 2015 telefonicky sdělil, že žádost podal v 7.30 téhož dne. I. N. současně zdůraznil, že na to podle záznamu reagoval slovy: „tak dobrý“. Ani to podle něj nedokazuje předchozí dohodu, poněvadž tento hovor vedl poté, co byla žádost podána. I. N. současně podotkl, že ho okresní soud ohledně tohoto hovoru chybně označil za volajícího, a to ve 35. bodě svého rozsudku (I. N. píše o bodu, ale jde o odstavec; ustanovení § 6 odst. 4 a § 25 odst. 7 instrukce ministerstva spravedlnosti o soudních písemnostech v rozporu s obecně používanou podobou česky psaného textu žádají, aby se odstavce v rozsudku číslovaly a aby se jejich první řádky neodsazovaly od okraje textu).
45. K právě citované námitce je třeba nejprve uvést, že není důležité, zda při zmíněném hovoru volal I. N. J. D., nebo zda tomu bylo naopak. Pravdou ovšem je, že okresní soud v napadeném rozsudku uvedl, že tehdy I. N. volal J. D. Vyšel při tom z protokolu o odposlechu, který je na listu čísla 1249 spisu. V tomto protokolu je I. N. označen jako volající a J. D. jako volaný. Ve skutečnosti ale napřed mluvil J. D. a pak I. N. Dokládají to zvukové záznamy, které jsou na digitálním disku vloženém v obálce, jež tvoří list čísla 1295 spisu. Uvedená nahrávka zachycuje okolnosti, které nasvědčují tomu, že se obžalovaní už předtím mluvili na tom, kdy se určitý návrh podá. I. N. se totiž J. D. ptal, v kolik hodin „to tam dával“, a když J. D. uvedl, že v 7.30, jak „otevřeli“, I. N. reagoval slovy: „dobrý, dobrý“. S tím souvisí další námitka I. N. Ten v ní uvedl, že mu nebylo umožněno slyšet záznamy telefonních hovorů. Podle něj je třeba zhodnotit nejen obsah, ale také intonaci jeho reakcí na informace, které dostal k podaným žádostem. Během řízení před zdejší soudem I. N. nově namítl, že ke zmíněné nahrávce neexistuje jeden, nýbrž dva záznamy, které zachycují hlasy obžalovaných odděleně.
46. K právě uvedené námitce je třeba nejprve říci, že si I. N. mohl záznamy telefonních hovorů poslechnout. Disky s jejich nahrávkami byly součástí spisu už v době, kdy státní zástupce podával obžalobu (viz obsah obálek, které tvoří listy čísel 1295 a 1296 spisu). I. N. navíc napřed netrval na tom, aby se v hlavním líčení záznamy hovorů přehrály. O jejich kopie požádal a obdržel je až poté, co okresní soud vyhlásil napadený rozsudek (viz druhou stranu listu čísla 1785 a listy čísel 1859 a 1861 až 1863 spisu). Pravdou ovšem je, že záznam hovoru ze 16. listopadu 2015 obsahuje dvě oddělené stopy, z nichž každá zřetelně zachycuje hlas pouze jednoho z volajících. V této souvislosti vyjádřil I. N. ve svém odvolání názor, že policisté přiřadili jednotlivé hovory k sobě tak, jak uznali za správné. Podle něj je chybou, že se tím okresní soud nezabýval. Tomu je třeba přisvědčit. Zvukový záznam hovoru je totiž důležitější než jeho přepis. Proto je třeba doložit, že protokoly, které projevy telefonistů popisují celistvě, odpovídají zvukovým záznamům, a vysvětlit, proč existují dvě zvukové stopy téhož hovoru. Teprve až se tyto otázky ozřejmí, bude možno vést bližší úvahy o tom, zda má pro rozhodnutí ve věci význam intonace, s jakou I. N. pronesl slova: „dobře, dobře“. Obecně lze ovšem souhlasit s tím, že nejen obsah hovoru, ale také jeho intonace mohou mít význam pro úvahy o tom, co dotyčný svými slovy mínil. To souvisí s částí obhajoby I. N., podle níž tento obžalovaný J. D. posledně uvedená slova řekl proto, že pouze přijal informaci a chtěl tím hovor ukončit, a že když po chvíli řekl „všechno v pořádku“, znamenalo to, že je žádost

na podatelně a přidělí se buďto jemu, nebo jeho kolegyni Ch [redacted] (viz druhou stranu listu čísla 1677 spisu a první stranu listu čísla 1678 spisu). S touto částí obhajoby I [redacted] N [redacted] se okresní soud nevypořádal. To přitom bylo jeho úkolem. Ukládá mu to § 125 odst. 1 trestního řádu. Navíc je třeba brát v potaz, že pokud se rozhovor udál tak, jak to zachycuje protokol na listu čísla 1249 spisu, I [redacted] N [redacted] řekl J [redacted] D [redacted], aby „to“ položil na podatelnu, a J [redacted] D [redacted] mu řekl, že už to tam je. I když se I [redacted] N [redacted] následně ptal, v kolik „to“ na podatelnu podal, měl okresní soud jeho posledně citovaná slova hodnotit z toho pohledu, zda nasvědčují závěru, že I [redacted] N [redacted] řekl J [redacted] D [redacted] dopředu, kdy přesně se má žádost podat. Okresní soud tak neučinil.

47. V další části odvolání I [redacted] N [redacted] namítl, že nezná způsob, jak by se dal na hodiny a minuty několik dní předem odhadnout čas, v němž by se měla podat žádost o podmíněně propuštění, aby se přidělila do konkrétního soudního senátu. Podle tohoto odvolatele je tudíž nemyslitelné, aby několik dnů předem věděl, že jeho senát 2 PP bude o pondělcích 16. listopadu a 14. prosince 2015 tak zvaně „na řadě“ a že se mu tudíž uvedené žádosti přidělí. I [redacted] N [redacted] současně namítl, že se takový výsledek dá zajistit jen tak, že se žádost podá do datové schránky, a to okamžitě poté, kdy by na základě stavu věci v ISASU informoval J [redacted] D [redacted], že je v pořadí. To se podle právě citované námitky nestalo a ani k tomu neexistuje žádný důkaz.
48. K právě citované námitce je třeba nejprve uvést, že není zřejmé, proč I [redacted] N [redacted] píše o dohodě, k níž mělo dojít několik dní před tím, než na soud přišly žádosti T [redacted] M [redacted]. Přesto je třeba podotknout, že se věci podmíněného propuštění podle rozvrhu práce uvedeného soudu zapisovaly v roce 2015 do senátů postupně a pravidelně po jedné věci a toto pořadí se důsledně zachovávalo (viz list čísla 934 spisu). Z téhož rozvrhu vyplývá, že dalším senátem, který se uvedenou agendou zabýval, byl senát, jehož předsedkyní byla svědkyně I [redacted] Ch [redacted]. Ta to potvrdila a uvedl to i I [redacted] N [redacted] (viz první stranu listu čísla 1676 spisu a druhou stranu listu čísla 1733 spisu). Z toho plyne, že se v popisu skutku mělo objevit, že senát 2 PP Okresního soudu v [redacted] byl jen jedním ze senátů uvedeného soudu, které tehdy rozhodovaly agendu podmíněného propuštění. O to ale I [redacted] N [redacted] v právě rozebírané námitce nejde. Jmenovaný obžalovaný v ní poukazuje na systém ISAS. To je počítačový informační systém pro okresní soudy, který obsahuje zejména údaje o jednotlivých spisech, účastnících řízení, soudních jednáních a rozhodnutích. V obžalobě stojí, že I [redacted] N [redacted] z tohoto systému zjistil, kdo je na řadě ohledně žádosti T [redacted] M [redacted] ze 14. prosince 2015 (viz list čísla 1570 spisu). S tím souvisí částí výpovědi I [redacted] Ch [redacted], podle nichž měli soudci do ISASU přístup a podle kterých šlo z tohoto systému zjistit, kterému z nich byla přidělena poslední žádost o podmíněně propuštění (viz přelom druhé strany listu čísla 1733 spisu a obě strany listu čísla 1734 spisu). Je ale otázkou, zda tyto informace stačí pro závěr, že I [redacted] N [redacted] ve zmíněném systému po této otázce pátral. Ve spise je totiž zpráva Okresního soudu v [redacted], podle níž se v uvedeném systému nedá zpětně dohledat, zda tak I [redacted] N [redacted] učinil (viz list čísla 897 spisu).
49. Právě uvedená okolnost dokládá, že není zřejmé, na podkladě čeho obžaloba tvrdí, že se I [redacted] N [redacted] v ISASU dozvěděl, že je na řadě a že pak na podkladě toho předal příslušnou informaci J [redacted] D [redacted]. Na druhou stranu je ale třeba brát v potaz část výpovědi Z [redacted] S [redacted], vedoucí oddělení podmíněného propuštění na Okresním soudě v [redacted]. Tato svědkyně uvedla, že se jí I [redacted] N [redacted] jednou ptal, kdo je na řadě a že potom ráno přišla žádost T [redacted] M [redacted] (viz přelom listů čísel 664 a 665 spisu). Nedokázala ale říci, kdy se to stalo (viz první stranu listu čísla 1740 spisu). Není tedy zřejmé, zda se uvedená otázka I [redacted] N [redacted] týkala první či druhé ze zmíněných žádostí. I [redacted] N [redacted] se ovšem zajímal o to, kdy přijde další žádost o podmíněně propuštění. Dokládá to odposlech telefonního hovoru, který vedl 11. prosince 2015 s J [redacted] D [redacted]. Ten v něm říká, že „to“ podá v 7.30 nebo v kolik otevírá podatelna a zda se tak mohou dohodnout, načež I [redacted] N [redacted] říká, že si myslí, že ano a že ještě uvidí (viz list čísla 1269 spisu). Tento rozhovor se nemohl týkat žádosti T [redacted] M [redacted] ze 16. listopadu 2015. Zároveň dokládá, že nelze přisvědčit té části právě rozebírané odvolací námitky, podle

níž policisté nezaznamenali nic, co nasvědčuje dohodě obžalovaných o tom, kdy je třeba podat žádosti T M tak, aby o ní rozhodoval senát, jehož členem byl I N. V dané věci totiž evidentně nejde o to, že by se I N o přesný čas podání druhé z výše uvedených žádostí T M zajímal proto, aby přišla do jiného senátu a on o ní nemusel rozhodovat.

50. S právě uvedenými okolnostmi souvisí část obhajoby I N. Ten ve své závěrečné řeči mimo jiné uvedl, že kdyby chtěl, aby druhá žádost T M přišla na něj, zjistil by, že je na řadě a řekl by J D, aby „to“ ihned podal do datové schránky. Podle těchto svých slov I N nic takového neudělal, a Z S se sice ptal, kdo je na řadě, ale až v době, kdy byla žádost na soudě (viz obě strany listu čísla 1827 spisu). Totéž I N uvedl i v jedné ze svých odvolacích námitek. Okresní soud se těmito okolnostmi nevypořádal. Svědek D T přitom uvedl, že kdyby „to“ obžalovaní chtěli na minutu přesně, měli „to“ podat do datové schránky a také podle Z S by se „to dostalo do větší jistoty“, kdyby se žádost nepodávala poštou, nýbrž po pracovní době do datové schránky (viz první strany listů čísel 1740 a 1806 spisu). Zároveň už ale bylo řečeno, že podle její výpovědi přišla žádost T M poté, co se jí I N ptal, kdo je na řadě. Je tedy třeba zvážit, jestli něco dokazuje, že to I N zjišťoval až po výše citovaném rozhovoru, který vedl s J D 11. prosince 2015. Tomu se okresní soud nevěnoval. Na druhou stranu ovšem správně poznamenal, že se obžalovaní hájili mimo jiné tím, že jim šlo o to, aby se věc dala projednat do konce roku, ale nedokázali vysvětlit, proč by měl tento výsledek záviset na konkrétním čase, v němž se žádost podá (viz čtvrtý odstavec na šestnácté straně napadeného rozsudku). To neznámá, že obžalovaní nemohli sledovat i posledně uvedený cíl. Lidi totiž často v jejich činech vede naráz více zájmů. Nelze tedy vyloučit, že se J D snažil o to, aby se žádost T M o podmíněné propuštění projednala co nejrychleji a zároveň i o to, aby se jí zabýval I N. S tím souvisí například telefonní hovory z 11. prosince 2015, při nichž se J D I N ptal, zda se u jejich soudu stihne do konce roku vyřídit podmíněné propuštění, podá-li se návrh ráno v pondělí 14. prosince, a při kterých I N J D řekl, že se věc do konce roku nejspíš nestihne vyřídit pravomocně (viz protokoly na listech čísel 1268 a 1269 spisu). J D a T M pak téhož dne vedli telefonní hovor, při němž J D řekl, že má ověřeno, že se věc stihne rozhodnout do konce roku, když se „to“ v pondělí podá do podatelny (viz list čísla 1270 spisu).
51. S právě uvedenými okolnostmi souvisí část výpovědi J D, podle níž byl tento obžalovaný přesvědčen, že ať bude o podmíněném propuštění T M rozhodovat kterýkoli soudce, musí rozhodnout kladně (viz první stranu listu čísla 1691 spisu). J D ovšem ve své předchozí výpovědi uvedl, že měl po zamítavém rozhodnutí o první žádosti T M zájem, aby věc rozhodl I N, a že v tom směru začal vyvíjet aktivity, navštívil I N a T M a začal připravovat novou žádost (viz list čísla 333 spisu). J D v těchto vyjádřeních nevidí rozpor. Podotýká, že stál vnitřně o to, aby o věci rozhodoval I N, poněvadž nemohl mít jistotu, jak by to viděl jiný soudce, ale žádné kroky k tomu, aby věc dostal I N, neudělal, poněvadž mu to za to „do té míry“ nestálo (viz druhou stranu listu čísla 1713 spisu).
52. I N dále namítl, že se druhá z výše uvedených žádostí T M nepodávala 14. prosince 2015 na základě dohody obžalovaných nebo na podkladě žádosti J D, nýbrž na podkladě pokynu T M. To podle něj dokládá dopis ze 6. prosince 2015, ve kterém to T M uložil svému tehdejšímu advokátovi J D. I N poznamenal, že uvedenou žádost přinesl na podatelnu soudu syn T M, J M. Zároveň podotkl, že J M nezná a nikdy s ním nehovořil a že o podání této žádosti dostal zbytečně telefonickou informaci už 9. prosince 2015.

53. Právě zmíněný dopis je na listech čísel 547 až 549 spisu. Zdejší soud se nebude jeho obsahu věnovat. Psal jej totiž T. M. z věznice J. D. coby svému obhájci. Korespondence mezi odsouzeným a jeho obhájcem se neprodleně odesílá adresátu a její kontrola je nepřipustná. Stanoví tak § 17 odst. 3 zákona o výkonu trestu odnětí svobody. Uvedený dopis tedy neměl být zadržen. Na to správně poukázal I. N. ve své závěrečné řeči, v níž ale s tímto postupem zároveň vyjádřil spokojenost, poněvadž uvedený dopis podle něj dokládá, že on ani J. D. neurčili termín, v němž se podávala druhá žádost T. M. (viz první stranu listu čísla 1827 spisu). I tak existuje důkaz, který podporuje toto tvrzení I. N. Je jím část výpovědi J. D., podle níž právě rozebíraný termín neřekl I. N., nýbrž ho J. D. uložil T. M. (viz první stranu listu čísla 1684 spisu). Právě citovaná slova hovoří o termínu, kterým je evidentně určité datum, ale ne o konkrétní hodině, kdy se měla žádost podat. Právě o tuto okolnost v tomto případě jde. Proto nemůže mít právě rozebíraná námitka zásadní význam pro rozhodnutí ve věci. Okresní soud ovšem v této souvislosti nezhodnotil část výpovědi J. M., podle níž tento svědek odvezl dokumenty k podmíněnému propuštění hned ráno na podatelnu v [redacted], přičemž dostal pokyn, aby to bylo v pondělí (viz první stranu listu čísla 1784 spisu). Neuvedl tedy, že věděl, v kolik hodin má tuto žádost na podatelnu přesně doručit. Na druhou stranu ovšem nelze přehlédnout část telefonního hovoru, který vedl 11. prosince 2015 T. M. s J. D. T. M. se v něm J. D. ptal, zda má nějakou informaci, že by to mělo být v pondělí, a J. D. reagoval slovy: „v pondělí na podatelně“, načež se T. M. J. D. zeptal, jestli to už má ověřené, a J. D. řekl, že ano (viz list čísla 1270 spisu). Jde o hovor, který okresní soud nesprávně považoval za nepoužitelný důkaz. Proto jej zatím nehodnotil. Zdejšímu soudu v této fázi řízení nepřisluší, aby tak učinil místo něj.
54. V další části svého odvolání I. N. namítl, že sice J. D. informoval o nutnosti doplnit žádost ze 14. prosince 2015, ale tím nechtěl T. M. poskytnout neoprávněnou výhodu, nýbrž tak učinil jen proto, aby měl kompletní spis a tím se chránil. Podle této své námitky totiž dostal 3. prosince 2015 u předsedy Krajského soudu v [redacted] informaci, že se v lednu 2016 budou prověřovat jeho spisy podmíněného propuštění, a to se slovy: „já vás, pane kolego, důrazně varuji“. Podle této části svého odvolání I. N. sdělil J. D., aby požádal o „doplnění protokolu o jednání výboru TJ [redacted] a o to, jakým způsobem byla projednána a nabídnuta společenská záruka“. Tuto část odvolání I. N. nezformuloval přesně. „Doplnění protokolu“ totiž může znamenat dvě různé věci, a sice že je třeba v uvedeném protokolu něco doplnit, nebo že je třeba takový protokol soudu dodat. V daném smyslu už zdejší soud učinil poznámku v jedné ze závorek, které pojal do citace výroku napadeného rozsudku. I. N. myslel nepochybně posledně popsanou situaci. V jiné části svého odvolání totiž uvedl, že spis obsahoval písemnou nabídku záruky za T. M. ze strany oddílu TJ [redacted] a že požadoval pouze protokol o tom, jak představenstvo této jednoty uvedenou záruku projednalo. Podle další své námitky takto s J. D. komunikoval, poněvadž ke druhé shora uvedené žádosti T. M. podle jejího textu vedl fakt, že podmíněné propuštění navrhuje též „Tělovýchovná jednota [redacted], oddíl nohejbalu se sídlem [redacted], [redacted]“, která nabídla, že převezme záruku za dovršení nápravy T. M. I. N. podotkl, že současně s touto žádostí přišel na soud i dokument s hlavičkou TJ [redacted], oddíl nohejbalu, nazvaný „Nabídka záruky zájmového sdružení občanů za dovršení nápravy odsouzeného T. M.“, v jehož závěru stálo, že je „rozhodnutí o poskytnutí záruky za odsouzeného učiněno po zralé úvaze a s plným vědomím dílu odpovědnosti“.
55. K právě citované námitce je třeba nejprve připomenout zápis, který je na listu čísla 979 spisu. Podle něj I. N. mluvil 3. prosince 2015 s předsedou Krajského soudu v [redacted] o mediální kritice, kterou vyvolalo jeho rozhodnutí o podmíněném propuštění jistého člověka. Ve spise je dále doklad o prověrce agendy podmíněného propuštění v senátu I. N., která byla 1. února 2016 (viz listy čísel 42 až 44 spisu). Místopředseda uvedeného krajského soudu

při této prověrce zjistil, že návrh oddílu nohejbalu TJ [redacted] na podmíněné propuštění T [redacted] M [redacted] přišel k Okresnímu soudu v [redacted] 4. ledna 2016. To souvisí s právě rozebíranou námitkou. I [redacted] N [redacted] totiž nebyl oprávněn rozhodovat o žádostech o podmíněné propuštění, které přišly v roce 2016. Dokládá to text rozvrhů práce uvedeného okresního soudu, který je na listech čísel 926 až 976 spisu (blíže viz druhé strany listů čísel 929 a 956 spisu). I [redacted] N [redacted] ovšem návrh na podmíněné propuštění shledal už v žádosti, která na soud přišla 14. prosince 2015. Jde tedy o to, zda oddíl nohejbalu TJ [redacted] navrhl podmíněné propuštění T [redacted] M [redacted] už v roce 2015. To platí samozřejmě s tou výhradou, že uvedený oddíl tehdy neměl právní subjektivitu, takže jeho návrh nemohl být v té době podkladem pro podmíněné propuštění. Soud prvního stupně uzavřel, že návrh zmíněného oddílu na podmíněné propuštění T [redacted] M [redacted] k Okresnímu soudu v [redacted] 14. prosince 2015 nepřišel (viz první odstavec na sedmácté straně napadeného rozsudku). To je pravda. V uvedené žádosti se sice o tomto návrhu píše, ale jen v tom smyslu, že T [redacted] M [redacted] znovu žádá o podmíněné propuštění, poněvadž je navrhuje i zmíněný nohejbalový oddíl (viz závěr listu čísla 782 spisu). To nelze považovat za návrh uvedeného oddílu. Uvedená listina tento návrh neobsahuje, což odpovídá tomu, že je označena jako žádost T [redacted] M [redacted] doplněná o nabídku záruky nohejbalového oddílu a že v ní pouze T [redacted] M [redacted] navrhuje, aby byl podmíněně propuštěn. Nejen podle své formy, ale i podle svého obsahu, se tedy nedá považovat za nic jiného než za žádost T [redacted] M [redacted]. To platí i přesto, že ji svým jménem podal J [redacted] D [redacted]. To je v rozporu s § 41 odst. 2 trestního řádu. Podle tohoto ustanovení může obhájce činit úkony pouze za obviněného. To znamená, že obhájce takové úkony nečiní svým jménem, nýbrž jménem svého klienta.

56. Jak už bylo řečeno, návrh nohejbalového oddílu TJ [redacted] na podmíněné propuštění T [redacted] M [redacted] přišel k Okresnímu soudu v [redacted] 4. ledna 2016. Dokládá to jeho text a k němu náležející doručka z datové schránky na listech čísel 840 až 842 spisu. I tento návrh podal svým jménem J [redacted] D [redacted], tedy opět v rozporu s posledně citovaným ustanovením trestního řádu. Jak už také bylo řečeno, J [redacted] D [redacted] současně nedoložil plnou moc, která by jej opravňovala k tomu, aby jednal za uvedeného navrhovatele. Odvolací soud už vysvětlil, že ani to není zásadní. Podstatné je, že návrh jmenovaného oddílu přišel k Okresnímu soudu v [redacted] v době, kdy už I [redacted] N [redacted] nebyl oprávněn o něm rozhodovat. J [redacted] D [redacted] ovšem zmíněný návrh adresoval ke spisové značce 2 PP 265/2015 (viz list čísla 840 spisu). Pod ní se vedlo řízení o žádosti T [redacted] M [redacted], která k Okresnímu soudu v [redacted] přišla 14. prosince 2015 (viz list čísla 781 spisu). Již zmíněná svědkyně Z [redacted] S [redacted] k tomu uvedla, že si myslí, že do uvedené věci dodatečně přišly nějaké dokumenty, které se týkaly navržené záruky a ty se „zažurnalizovaly“ (viz první stranu listu čísla 1739 spisu a druhou stranu listu čísla 1740 spisu). Posledně uvedeným termínem se rozumí, že se listiny založí do příslušného spisu a očíslovají se tak, aby navazovaly na listiny, které už ve spise jsou. I [redacted] N [redacted] tedy zmíněný návrh na podmíněné propuštění T [redacted] M [redacted] dostal jako součást již existujícího spisu. V takové situaci měl postupovat tak, jak popsala jeho kolegyně I [redacted] Ch [redacted]. Ta uvedla, že když přijde nějaký návrh, musí se zapsat pod novou spisovou značkou, protože jde o jiného podatele (viz druhou stranu listu čísla 1734 spisu). I [redacted] N [redacted] tak neučinil. V tom ale nelze spatřovat nic, co by mohlo dokládat, že se dopustil trestného činu. Právě rozebíranou situaci mohl skutečně chápat jako doplněk dříve nabídnuté záruky. Zájmové sdružení občanů totiž nemůže navrhnout podmíněné propuštění, aniž nabídne příslušnou záruku. Stanoví tak § 331 odst. 2 trestního řádu.
57. V další části svého odvolání I [redacted] N [redacted] namítl, že protokol o tom, jak se projednala záruka za T [redacted] M [redacted], není povinnou součástí spisu. Současně podotkl, že T [redacted] M [redacted] mohl být uvedeného dne podmíněně propuštěn i bez požadovaného protokolu.
58. K právě citované námitce je třeba nejprve uvést, že zákon nehovoří o povinných součástech spisu, který se týká podmíněného propuštění. Z povahy věci je ale zřejmé, že spis má dokumentovat předpoklady, které zákon k takovému postupu vyžaduje. Jestliže tedy podmíněně

propuštění navrhne zájmové sdružení občanů, musí se soud vždy zabývat subjektivitou takového sdružení, to znamená, že v případě tělovýchovné jednoty musí mít její stanovy. Ty uvádějí, kdo a jak za uvedené sdružení jedná a jakým způsobem toto sdružení přijímá svá rozhodnutí, to jest včetně rozhodnutí o tom, že přijme záruku za to, že se dovrší náprava odsouzeného. I. N. tedy možná chtěl mít spis kompletní, aby mohl 7. ledna 2016 rozhodnout, ale vše potřebné si stejně neopatril. Tím porušil již zmíněný § 2 odst. 5 trestního řádu, podle kterého bylo povinen zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Stejně tak mu nelze přisvědčit v tom, že odsouzeného lze na podkladě návrhu zájmového sdružení občanů podmíněně propustit, aniž by soud měl důkaz, který prokáže, že uvedené sdružení nabídlo záruku v souladu s pravidly, podle nichž přijímá svá rozhodnutí. Pokud tato nabídka uvedeným pravidlům neodpovídá, nelze ji považovat za platnou.

59. Řada shora uvedených okolností, včetně těch, které zdejší soud popsal v přechozích odstavcích tohoto svého rozhodnutí, dokládají, že spis Okresního soudu v [redacted] sp. zn. 2 PP 265/2015 rozhodně nebyl „kompletní“, přestože I. N. namítá, že právě kvůli tomu a kvůli své ochraně podal J. D. informace popsané ve výroku napadeného rozsudku. Trestní odpovědnost obžalovaných se ovšem správně nedovozuje z toho, že J. D. podával návrhy svým jménem, že neměl plnou moc od oddílu, který navrhoval propustit T. M., ani z toho, že si I. N. neobjasnil, zda uvedený oddíl může takový návrh podat. Tyto okolnosti lze přičíst na vrub nepozornosti a míře profesionálních dovedností obžalovaných a v případě J. D. i určitému spěchu. V dané věci jde o to, proč I. N. upozornil J. D. na nedostatky, které viděl v návrhu zmíněného sportovního oddílu. I. N. k tomu v odvolání namítl, že neudělal nic jiného a že se s J. D. zná asi třicet let. Z toho dovodil, že nelze jeho rady kriminalizovat. K tomu je třeba podotknout, že neoprávněnou výhodu lze jinému poskytnout i tehdy, když se příslušné rady dají někomu, koho pachatel zná, a je s ním třeba i kamarád.
60. Oba obžalovaní dále namítli, že spolu nekomunikovali o rozhodovací činnosti soudu. I. N. vyjádřil názor, že při této komunikaci nevykonával pravomoci soudce. J. D. podotkl, že se okresní soud touto rovinou věci nezabýval. Zároveň si položil otázku, zda telefonická, osobní či e-mailová komunikace představuje výkon soudcovské pravomoci. Podotkl, že k tomu okresní soud sice citoval § 80 odst. 3 zákona o soudech a soudcích, avšak bez úvodu tohoto ustanovení, který určité soudcovy povinnosti vztahuje k jeho rozhodovací činnosti. Proto je podle J. D. důležité, že nebyla vyvrácena obhajoba obžalovaných, podle níž spolu komunikovali v době, kdy I. N. nevěděl, zda mu bude věc T. M. znovu přidělena. J. D. zároveň namítl, že mu I. N. zaslal výňatek z komentáře k trestnímu řádu, kterým žádal, aby se návrh zájmového sdružení doplnil o příslušné zápisy. Takovou informaci může podle J. D. soudce poskytnout, jestliže považuje za vhodné, aby se podání doplnilo.
61. J. D. v právě citované námitce nepopisuje obsah napadeného rozsudku správně. Okresní soud totiž ve čtvrtém odstavci na dvacáté straně svého rozhodnutí citoval celé znění § 80 odst. 3 písm. a) zákona o soudech a soudcích, to jest i pasáž, podle níž soudce nesmí při své rozhodovací činnosti s výjimkou případů stanovených zákonem o řízení před soudy jednostranně podávat informace o procesních otázkách, které mohou mít vliv na skutkovou podstatu projednávané věci. Právě takovou povahu mají informace, které I. N. J. D. podal. Jeho rady se sice týkaly procesních otázek, ale ty se přímo vztahovaly ke skutkové podstatě projednávané věci. Jak už bylo řečeno, odsouzeného lze podle § 88 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně propustit mimo jiné tehdy, když soud přijme záruku za to, že se dovrší náprava odsouzeného. I. N. evidentně vycházel z toho, že by T. M. nešlo podmíněně propustit, kdyby o to napodruhé požádal pouze on. Odsouzený totiž může svoji žádost o podmíněné propuštění opakovat až po uplynutí šesti měsíců od právní moci rozhodnutí o předchozí takové jeho žádosti.

Stanoví tak § 331 odst. 1 trestního řádu. Okresní soud v [REDAKCE] 4. prosince 2015 pravomocně zamítl žádost T [REDAKCE] M [REDAKCE] o podmíněné propuštění ze 16. listopadu téhož roku. I [REDAKCE] N [REDAKCE] měl tedy na žádost T [REDAKCE] M [REDAKCE] ze 14. prosince 2015 reagovat tak, že by jemu i jeho obhájci J [REDAKCE] D [REDAKCE] napsal, že ještě neuplynula posledně uvedená lhůta a že se tudíž nebude o této žádosti rozhodovat. Stejně tak měl J [REDAKCE] D [REDAKCE] a shora uvedenému oddílu napsat, že nebude rozhodovat o záruce, kterou tento oddíl podal v roce 2015, protože jen na jejím podkladě nemůže být nikdo propuštěn. Dokládá to již citovaný § 331 odst. 2 trestního řádu, který žádá, aby se s uvedenou nabídkou pojal i návrh na podmíněné propuštění.

62. Právě uvedené okolnosti nemění nic na tom, že obsah spisu zatím nedokládá, že T [REDAKCE] M [REDAKCE] nemohl být podmíněně propuštěn i bez návrhu. Patrně tedy nebude možno přisvědčit závěru popsanému ve výroku napadeného rozsudku, podle něhož I [REDAKCE] N [REDAKCE] za součinnosti J [REDAKCE] D [REDAKCE] nepřipustně vytvořili podmínky, bez nichž nemohl být T [REDAKCE] M [REDAKCE] podmíněně propuštěn. Pokud se ukáže, že tento muž veškeré zákonné předpoklady pro takové propuštění splňoval, dalo by se uzavřít, že obžalovaní vytvářeli podmínky, o nichž si mysleli, že bez nich nelze T [REDAKCE] M [REDAKCE] podmíněně propustit. V takové situaci by nemohlo jednání popsané ve výroku napadeného rozsudku odpovídat dokonanému trestnému činu zneužití pravomoci úřední osoby, nýbrž pouze pokusu o tento trestný čin. Ani to ale nelze v dané fázi řízení konstatovat s konečnou platností. Dokládají to následující okolnosti.
63. Poruší-li soudce shora citovanou část § 80 odst. 3 písm. a) zákona o soudech a soudcích, nemusí jít vždy nutně o trestný čin. Soudce se tím může dopustit i kárného provinění. Tímto proviněním se podle § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích rozumí mimo jiné zaviněné chování, kterým soudce ohrožuje důvěru v nestranné a spravedlivé rozhodování soudů. Tuto důvěru soudce ohrozí, jestliže se s někým domlouvá tak, aby soudil určitou věc, i tím, že někomu podá procesní informaci, která může mít vliv na skutkovou podstatu projednávané věci. Proto je třeba vidět, že se trestní odpovědnost dá uplatnit jen ve společensky škodlivých případech, ve kterých nestačí uplatnit odpovědnost podle jiného právního předpisu. Stanoví tak § 12 odst. 2 trestního zákoníku.
64. Právě uvedenému ustanovení se okresní soud věnoval ve čtvrtém odstavci na dvacáté první straně svého rozhodnutí. Dospěl k závěru, že ačkoli je jednání obžalovaných postížitelně kárně, dopustili se skutku, který přesahuje meze, v nichž by se dal považovat postih v kárném řízení za dostatečný, a to proto, že I [REDAKCE] N [REDAKCE] je soudcem a J [REDAKCE] D [REDAKCE] advokátem a že shora uvedeným způsobem jednali v trestní řízení. Nepoložil si ale otázku, jaká je míra společenské škodlivosti jednání popsaného ve výroku napadeného rozhodnutí, jestliže by směřovalo k podmíněnému propuštění člověka, který pro takový postup splňuje zákonné předpoklady. Nevypořádal se ani s tím, jaká sankce by podle jeho názoru obžalovaným reálně hrozila v případném kárném řízení. To je přitom ve smyslu § 12 odst. 2 trestního zákoníku důležité, aby se dalo uzavřít, že jsou takové sankce nedostatečné. Odvolacímu soudu v dané fázi řízení nepřísluší, aby tuto otázku řešil, protože okresní soud neprovedl všechny důkazy a nezhodnotil všechny důležité okolnosti, což platí především pro ty, které se týkají údajného úplatkářství. Přesto může zdejší soud rovnou říci, že nepovažuje za správnou úvahu okresního soudu, podle níž mají hrát při úvaze o škodlivosti údajného jednání obžalovaných zásadní roli pozice, které I [REDAKCE] N [REDAKCE] a J [REDAKCE] D [REDAKCE] zastávali. Obecně určitě platí, že je závažnější, jestliže svou pravomoc zneužije soudce než jiná úřední osoba, která nezaujímá tak důležitou pozici. Soudy jsou totiž podle Čl. 90 Ústavy České republiky povolány k tomu, aby ochraňovaly práva. I tak je ale třeba každý případ posuzovat především podle jeho konkrétních okolností. Lze si představit zneužití pravomoci úřední osoby, jehož se dopustí třeba policista, tedy osoba, která stojí v hierarchii trestních orgánů níže než soudce, a jež má podstatně závažnější důsledky než skutek popsaný ve výroku napadeného rozsudku. To se stane například tehdy, když policista záměrně nezajistí stopy na místě, kde se stala vražda.

65. J. D. citoval § 12 odst. 2 trestního zákoníku v části svého vyjádření, jež sepsal k odvolání státního zástupce. Učinil tak kvůli námitce tohoto odvolatele, která se týkala trestného činu nadřzování. Uzavřel, že údajné jednání obžalovaných nemohlo být natolik společensky škodlivé, aby se tohoto deliktu dopustili. Současně připomněl, že neexistuje žádný trestný čin bez zákona. K tomu citoval soudní rozhodnutí. To bylo nadbytečné. Posledně uvedená okolnost totiž vyplývá přímo z Čl. 39 Listiny základních práv a svobod. Podle tohoto ustanovení jen zákon stanoví, které jednání je trestným činem a jaký trest, jakož i jiné újmy na právech nebo majetku lze za něj uložit. Ohledně trestného činu nadřzování je v dané věci zásadní to, co už zdejší soud uvedl k jedné výše rozebrané odvolací námitce státního zástupce.
66. Podle další odvolací námítky I. N. bylo jeho jedinou chybou, že do spisu nese-psal úřední záznam o tom, že J. D. podal shora uvedené informace. K tomu je třeba říci, že soudce má psát úřední záznamy o svém postupu, který nezachycují jiné písemnosti. Stále totiž platí, že „co není ve spise, není na světě“. Může se stát, že soudce sepiše úřední záznam, který dokládá, že nepostupoval správně. V takovém případě se nedá bez dalšího předpokládat, že je uvedený postup projevem úmyslné trestné činnosti. Tu by soudce jistě nedokumentoval. V dané věci ale nejde o existenci úředního záznamu, který mohl I. N. sepsat. Zdejší soud už uvedl řadu okolností, které nasvědčují závěru, že tento obžalovaný postupoval s cílem opatřit T. M. určitou výhodu. Konečné závěry k váze této výhody ale odvolací soud nemůže v této fázi řízení učinit. Okresní soud se totiž zatím nevěnoval všem důležitým okolnostem případu. Z téhož důvodu nyní nemůže soud druhého stupně blíže reagovat ani na část odvolání I. N., podle níž se jeho právě rozebíraná chyba nemá řešit odsuzujícím rozsudkem, který by jej zbavil funkce soudce, nýbrž tak, že s ním jeho nadřízený záležitost projedná a dá mu výtku. To platí i přesto, že pokud by byl I. N. v této věci pravomocně odsouzen, nemohl by být nadále soudcem. Jedním z předpokladů pro výkon této funkce je, že musí jít o bezúhonného člověka. Stanoví tak § 60 odst. 1 zákona o soudech a soudcích. Tuto podmínku podle § 60 odst. 2 téhož zákona nespĺňuje, kdo byl pravomocně odsouzen na trestný čin, jestliže se na něj podle zvláštního právního předpisu nebo rozhodnutí prezidenta republiky nehledí, jako by nebyl odsouzen.
67. Také J. D. ve svém odvolání namítl, že I. N. sice nese-psal příslušný úřední záznam, ale tato chyba nemůže svým významem dosahovat intenzity trestného činu. J. D. současně podotkl, že i podle svědkyně I. Ch., z jejíž výpovědi byla zřejmá nepokrytá averze vůči I. N., je přípustné, aby soudce učinil výzvu k tomu, aby se podání doplnilo, i když se o takové výzvě podle ní má učinit úřední záznam. Odvolacímu soudu není zřejmé, proč J. D. píše o averzi jmenované svědkyně. Tento odvolatel totiž z její výpovědi vypichuje okolnost, která odpovídá stanovisku obou obžalovaných.
68. I. N. dále namítl, že J. D. dával pouze obecné informace o chodu konkrétního soudu, aby se obě shora uvedené žádosti T. M. dostaly co nejdříve na řadu, lhotejno ke kterému ze soudců, kteří měli přidělenou agendu podmíněného propuštění. Právě citovaná námitka se týká toho, kdy bylo třeba podat žádost či návrh k Okresnímu soudu v . To nelze označit za procesní radu, která se týká skutkové podstaty věci, jak má na mysli už citovaný § 80 odst. 3 písm. a) zákona o soudech a soudcích. Právě rozebíranou část údajného jednání I. N. ovšem zatím nemá smysl oddělovat od částí ostatních, dokud okresní soud neprovede všechny potřebné důkazy a náležitě je nezhodnotí. Zřejmé je to z již popsaného příkladu trestného činu podvodu, jehož se pachatel dopustí více časově oddělnými počiny, které tvoří jediný skutek.
69. I. N. dále namítl, že rodina T. M. vyvíjela na J. D. velký tlak. Také J. D. ve svém odvolání zdůraznil, že pracoval pod tlakem T. M. Podle I.

N[redacted] tak chtěl J[redacted] D[redacted] znát obecné informace k „podání“ žádosti a k času „nařízení“ veřejného zasedání. I[redacted] N[redacted] současně poznamenal, že se J[redacted] D[redacted] mohl tyto informace dozvědět také od tiskového mluvčího soudu. Proto podle něj nelze přisvědčit názoru nalézacího soudu, podle něhož byl tímto způsobem T[redacted] M[redacted] neoprávněně zvýhodněn.

70. Právě citovaná námitka nemůže mít význam pro rozhodnutí ve věci. Z hlediska úvah o případné trestní odpovědnosti obžalovaných není důležité, zda rodina T[redacted] M[redacted] vyvíjela nějaký tlak na J[redacted] D[redacted] v souvislosti s žádostí T[redacted] M[redacted] o podmíněné propuštění. I kdyby pak J[redacted] D[redacted] chtěl po I[redacted] N[redacted] v určité době informace o tom, kdy podat nějakou žádost, neměnilo by to nic na faktu, že I[redacted] N[redacted] J[redacted] D[redacted] poskytl shora uvedené informace k návrhu a záruce, které se týkaly skutkové podstaty věci. Jde-li o čas, kdy by se veřejné zasedání nařídilo, k této otázce již zdejší soud uvedl, že J[redacted] D[redacted] a I[redacted] N[redacted] mohli sledovat jednak zájem na tom, aby věc projednal senát, jehož členem byl I[redacted] N[redacted], a zároveň i zájem na tom, aby se věc T[redacted] M[redacted] projednala co nejdříve a jmenovaný se dostal na svobodu. K poznámce o tiskovém mluvčím je třeba uvést, že zmíněný mluvčí nemůže nikomu říkat, kdy má podat určitý návrh. Jak už samo slovní spojení „tiskový mluvčí“ napovídá, je to člověk, který komunikuje s tiskem a ostatními sdělovacími prostředky. Není tedy důvodu, aby cokoli sděloval účastníkům řízení.
71. Z právě uvedených důvodů vyplývá, že pro toto rozhodnutí odvolacího soudu nemůže mít význam ani námitka J[redacted] D[redacted], podle níž se tento obžalovaný informoval o tom, v jakých intervalech se u daného soudu rozhoduje o žádostech o podmíněné propuštění, aby M[redacted] žádost přišla včas na řadu, a podle které není zřejmé, jaká výhoda by pro T[redacted] M[redacted] plynula z této informace, kterou šlo patrně získat i na podatelně nebo na infocentru soudu, neboť nejde o utajovanou skutečnost. Navíc třeba uvést, že se obžalovaným neklade za vinu, že jim šlo o určitý termín soudního jednání, nýbrž způsob, kterým se podle nich dalo dosáhnout toho, aby byl T[redacted] M[redacted] podmíněně propuštěn. Dále je nutno podotknout, že v dané věci nejde o utajované skutečnosti.
72. I[redacted] N[redacted] dále namítl, že svým jednáním nemohl naplnit znaky přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1, písm. a) trestního zákoníku. Připomněl, že takový delikt může spáchat pouze úřední osoba, která v úmyslu způsobit jinému škodu nebo jinou závažnou újmu anebo opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch vykonává svou pravomoc způsobem odporujícím zákonu. Dále zdůraznil, že se v popisu tohoto trestného činu musí uvést způsob, jímž pachatel porušil konkrétní povinnost, kterou mu ukládá zákonem nebo kterou má na základě zákona.
73. K právě citované námitce je třeba uvést, že okresní soud ve výroku svého rozhodnutí uvedl způsob, kterým podle něj I[redacted] N[redacted] porušil konkrétní povinnost, kterou mu ukládá zákon. V uvedeném popisu není nutno citovat, co příslušné zákonné ustanovení říká, nýbrž stačí na příslušný paragraf odkázat. Stejně tak se například ve výroku, který popisuje trestný čin zanedbání povinné výživy, necitují obsahy ustanovení občanského zákoníku, která určují pravidla, podle nichž se výživné vyměřuje.
74. I[redacted] N[redacted] dále ve svém odvolání uvedl, že soud je podle § 9 trestního řádu vázán pravomocným rozhodnutím a že se předpokládá zákonnost a věcná správnost takového rozhodnutí. Proto připomněl, že nikdo nepodal žádný opravný prostředek proti usnesení, kterým byl T[redacted] M[redacted] podmíněně propuštěn. Zároveň zdůraznil, že toto usnesení přezkoumal i krajský státní zástupce v [redacted], jemuž věc předložil dozorový státní zástupce. Tato námitka není důležitá. Ustanovení § 9 trestního řádu totiž říká, že trestní orgány posuzují předběžné otázky, které se v řízení vyskytnou, a nejsou vázány pravomocnými rozhodnutími o těchto otázkách, jde-li o posouzení viny obviněného. V dané věci se obžalovaným klade

za vinu, že byl T■■■■ M■■■■ v důsledku jejich jednání podmíněně propuštěn dřív, než by se stalo při řádném běhu věci. Za takové situace musejí trestní orgány zvážit, zda je posledně uvedené rozhodnutí Okresního soudu v ■■■■■ věcně správné a zákonné. Proto jím nejsou vázány tak, jak to namítá I■■■■ N■■■■. Z téhož důvodu nemá pro rozhodnutí zdejšího soudu význam část vyjádření, které I■■■■ N■■■■ sepsal k odvolání státního zástupce, podle níž se tento obžalovaný nemohl dopustit trestného činu nadřezování, poněvadž je posledně uvedené usnesení pravomocné. To ale nemění nic na tom, co už zdejší soud uvedl k trestnému činu nadřezování.

75. I■■■■ N■■■■ dále namítl, že napadený rozsudek nelze přezkoumat, poněvadž z jeho výroku ani z jeho odůvodnění není zřejmé, zda podmíněně propuštění T■■■■ M■■■■ odporovalo zákonu. Podle I■■■■ N■■■■ je důležité, že T■■■■ M■■■■ splňoval zákonné předpoklady k tomu, aby byl podmíněně propuštěn, a to už v době, kdy se 4. prosince 2015 zamítala jeho první shora uvedená žádost a kdy byl jediný problém v tom, že tehdejší obhájce T■■■■ M■■■■ opomněl při veřejném zasedání předložit podklady ke zdravotnímu stavu tohoto odsouzeného. I■■■■ N■■■■ současně podotkl, že soudce Krajského soudu v ■■■■■ přesto podal trestní oznámení na neznámého pachatele. Posledně uvedený postup je podle I■■■■ N■■■■ vhodný k zamyšlení.
76. I■■■■ N■■■■ neuvádí, co je k zamyšlení na tom, že někdo podal trestní oznámení. Není tedy jasné, zda myslel, že na takové oznámení došlo, nebo že je oznamovatel podal na neznámého pachatele. I■■■■ N■■■■ jde asi o posledně uvedené hledisko, poněvadž jinak by svoji námítku neukončil poznámkou o neznámém pachateli. Trestní oznámení přišlo 10. února 2016, to jest několik dní poté, co se uskutečnila shora uvedená prověrka v agendě podmíněného propuštění u Okresního soudu v ■■■■■, mezi nimiž byly i věci I■■■■ N■■■■ (viz list čísla 22 spisu). Nic z toho není v dané věci podstatné. V dané věci se posuzuje, zda a v jakém rozsahu obžalovaní jednali protiprávně a zda tím spáchali trestný čin. Přesto je třeba podotknout, že místopředseda Krajského soudu v ■■■■■, který podával shora uvedené trestní oznámení, považoval za nezákonné i to, že I■■■■ N■■■■ nevyslechl ve veřejném zasedání zástupce nohejbalového oddílu jako svědka a že mu dal prostor pouze k tomu, aby se vyjádřil. V tom nelze spatřovat chybu. Předseda nohejbalového oddílu, jímž byl I■■■■ A■■■■, ve věci podmíněného propuštění T■■■■ M■■■■ nevystupoval jako svědek, nýbrž jako zástupce navrhovatele. Bylo tedy na Okresním soudu v ■■■■■, zda jej mimo to vyslechně jako svědka. V daném směru trestní řád nic nepředepisuje striktně.
77. Právě rozebírané námítce je třeba přisvědčit v tom, že okresní soud měl v napadeném rozsudku rozebrat, zda podle jeho závěrů T■■■■ M■■■■ splňoval zákonné předpoklady pro podmíněné propuštění. Odvolací soud už vysvětlil, proč tomu tak je.
78. I■■■■ N■■■■ dále namítl, že policisté odposlouchávali jeho telefon a sledovali jeho e-maily na podkladě nezákonných a nepřezkoumatelných příkazů. Zdůraznil, že příkaz k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu musí být odůvodněn, včetně odkazu na konkrétní skutkové okolnosti, jež odůvodňují potřebu vydat takový příkaz i dobu, na niž se odposlech nařídí, a včetně odkazu na vyhlášenou mezinárodní smlouvu, vede-li trestní řízení pro trestný čin, k jehož stíhání taková smlouva zavazuje.
79. K právě citované námítce je třeba říci, že odposlech a záznam telekomunikačního provozu nelze uskutečňovat jen v řízení o trestném činu, k jehož stíhání zavazuje mezinárodní smlouva. Ustanovení § 88 odst. 1 trestního řádu říká, že lze uvedený odposlech a záznam uskutečnit i v případě některých přímo vyjmenovaných trestných činů, mezi něž patří i trestný čin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 trestního zákoníku. Posledně uvedené ustanovení trestního řádu umožňuje i odposlech a záznam telekomunikačního provozu v řízení o úmyslném trestném činu, k jehož stíhání zavazuje vyhlášená mezinárodní smlouva. To se týká zbylých údajných trestných činů, kterých se I■■■■ N■■■■ a J■■■■ D■■■■ dopustili podle obžaloby. Povinnost

trestně stíhat jednání, při kterém veřejný činitel úmyslně přijme úplatek a při kterém někdo takovému činiteli úmyslně úplatek nabídne, slíbí nebo poskytne, stanoví Čl. 2 a 3 Trestněprávní úmluvy o korupci. Ta byla v českém právním řádu uveřejněna pod číslem 43/2009 Sb. m. s.

80. V dané věci má pro údajné jednání I ■■■ N ■■■ význam příkaz k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu, který pokrývá dobu od 20. listopadu 2015 do 20. března 2016. Tento příkaz je na listech čísel 1246 a 1247 spisu. Odkazuje na § 88 odst. 1 trestního řádu. Dále říká, v jaké věci se státní zástupce odposlechu a záznamu tohoto provozu domáhal a že bez tohoto postupu nelze zjistit skutečnosti významné pro trestní řízení, že nejde o běžnou trestní věc, poněvadž podezřelí mají velmi dobré znalosti o způsobu práce Policie České republiky, a tak lze prověřovanou trestnou činnost zdokumentovat jen velmi obtížně, a že kdyby se příkaz nevydal, mohly by se ztratit důležité důkazy. Soudkyně, která příkaz vydala, dále uvedla, že se seznámila s obsahem spisu, že shledala návrh státního zástupce důvodným a že zvažila společenskou škodlivost údajného jednání ve vztahu k zásahu do ústavně chráněných práv údajných pachatelů. Právě popsané okolnosti dokládají, že uvedený příkaz není dostatečně odůvodněn. Především neříká, na podkladě kterých důkazů byl I ■■■ N ■■■ podezřelý z trestné činnosti, kvůli níž se záznam a odposlech telekomunikačního provozu nařídil. Stejně tak I ■■■ N ■■■ ve svém odvolání správně namítl, že odposlechy nelze nařídít jen s poukazem na to, že odposlouchávaný zná práci policie, a tak se věc musí vyšetřovat skrytě, aby se nezmařily důkazy. To ale neznamená, že by soud mohl v tomto řízení označit za nepoužitelné důkazy, které se opatřily na podkladě právě rozebíraného příkazu. Dokládají to následující okolnosti.
81. Příkaz k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu je rozhodnutím svého druhu (stejně jako například obžaloba, příkaz k zatčení nebo příkaz k domovní prohlídce). Jelikož proti němu trestní řád nepřipouští řádné opravné prostředky, nabývá právní moci a vykonatelnosti hned, jakmile je příslušný orgán vydá. Dále je třeba říci, že pravomocná rozhodnutí trestních orgánů v právním státě zakládají zamýšlené účinky, pokud je příslušný orgán nezruší v předepsaném řízení. Proto je nutno poukázat na § 88 odst. 8 trestního řádu a § 72 odst. 1 písm. a) zákona o Ústavním soudu České republiky. Podle prvně uvedeného ustanovení může zákonnost příkazu k odposlechu telekomunikačního provozu přezkoumat Nejvyšší soud České republiky, a podle druhého může podat ústavní stížnost ten, kdo tvrdí, že orgán veřejné moci svým zásahem porušil jeho ústavně zaručené základní právo nebo ústavně chráněnou svobodu. Takovým zásahem jsou i pravomocná rozhodnutí, tedy i příkazy k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu.
82. Právě uvedené okolnosti dokládají, že okresní ani zdejší soud nemohou v tomto řízení konstatovat, že je nějaký příkaz k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu nezákonný a že z něj nelze vycházet. Stejně tak soudy prvního ani druhého stupně například nemohou říci, že je obviněný ve vazbě v rozporu se zákonem a že je třeba jej propustit, poněvadž některé z předchozích pravomocných vazebních rozhodnutí neobsahuje v rozporu s § 67, § 71 odst. 1, § 72a odst. 1 a § 73c trestního řádu výčet důkazů, na jejichž podkladě byl obviněný důvodně podezřelý, nebo rozbor možností, jimiž lze vazbu nahradit, případně patřičně odůvodněné závěry, podle nichž by se účel trestního stíhání zmařil, kdyby se obviněný propustil na svobodu, a podle kterých vazba trvá nezbytně nutnou dobu, poněvadž se trestní stíhání zatím nedalo ze závažných důvodů skončit. Jestliže by uvedené soudy mohly s podobnými důsledky přezkoumávat nedostatečně odůvodněná pravomocná rozhodnutí, vedlo by to k právní nejistotě a k chaosu. Tyto soudy naopak mohou přezkoumat procesní postup, to jest, jak se prováděly úkony trestního řízení, ať už k nim bylo třeba nějakého předchozího rozhodnutí nebo ne. Na podkladě toho pak zvažují, zda mohou důkazy použít.
83. Právě uvedené okolnosti dokládají, proč na toto rozhodnutí odvolacího soudu nemá vliv ani námitka I ■■■ N ■■■, podle níž se odposlechy telefonních hovorů nařídily na základě návrhů, které obsahovaly nesmyslná a nedůvodná tvrzení. I ■■■ N ■■■ v této části svého odvolání

připomněl, že podle těchto návrhů ovlivňoval výsledky trestních řízení, a to už půl roku před tím, než nastoupil k Okresnímu soudu v [REDACTED], že nejen on, ale i jistý státní zástupce za to získal nemovitosti nebo přísliby k jejich nákupu a že od jistého člověka přijal úplatek ve výši 2 600 000 Kč, ačkoli šlo o peníze za penzion, který I. N. prodal v květnu 2015. Stejně tak tedy nemohou mít pro závěr o použitelnosti odposlechů význam ty části odvolání I. N., podle nichž tento obžalovaný neví o jednání zmíněného státního zástupce s Městem [REDACTED] (odvolatel jistě myslel s městem [REDACTED]), podle kterých si v roce 2010 koupil na splátky dům ve [REDACTED], jenž byl v dezolátním stavu, a podle nichž zaplatil asi 350 000 Kč za Škodu Superb, prodal za 150 000 Kč Škodu Octavii společnosti [REDACTED], jeho bratři nepracují v radách této společnosti a nepřeváděl si s nimi žádné peníze.

84. I. N. si je právě uvedených závěrů vědom. V další části svého odvolání totiž uvedl, že zákonnost příkazu k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu může podle § 88 odst. 8 trestního řádu přezkoumat pouze Nejvyšší soud České republiky. Současně namítl, že nemohl o tento přezkum kvůli postupu policejních orgánů požádat v zákonné šestiměsíční lhůtě, neboť se s obsahem spisu seznámil téměř dva a půl roku poté, co byly odposlechy nařízeny. K tomu je třeba uvést, že lhůta, v níž lze právě uvedený návrh k Nejvyššímu soudu České republiky podat, neběží od počátku odposlechu, nýbrž od okamžiku, kdy odposlouchávaný dostane písemně informaci, že byl odposloucháván. Stanoví tak posledně uvedené ustanovení trestního řádu. Policie tedy svým postupem I. N. neznemožnila, aby uvedený návrh podal. Zmíněná informace se totiž podle § 88 odst. 8 trestního řádu podává až poté, co věc pravomocně skončí. To se v tomto řízení zatím nestalo.
85. Na tomto místě je třeba uvést, že dostatečně nebyl odůvodněný ani příkaz k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu, který se týkal J. D., na jehož podkladě se telefon tohoto obžalovaného odposlouchával od 20. listopadu 2015 do 20. března 2016. Text uvedeného příkazu odpovídá tomu, co už bylo řečeno k příkazu, který se týkal I. N. (viz listy čísel 1167 až 1168 spisu). Přesto je zřejmé, na podkladě čeho byl uvedený příkaz vydán. Jak už bylo řečeno, ve spise jsou zvukové záznamy telefonního hovoru, podle nichž se I. N. a J. D. mohli už před 20. listopadem 2015 domlouvat na tom, kdy je třeba podat žádost T. M. o podmíněné propuštění. Pro právě rozebíraný příkaz navíc platí totéž, co už bylo řečeno k odposlechu I. N., a sice že soudy obou stupňů nemohou v tomto řízení konstatovat, že šlo o příkaz nezákonný a že se z něj tudíž nedá vycházet.
86. I. N. dále namítl, že příkazy k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu vydal místně nepříslušný Okresní soud v [REDACTED]. Podle něj uvedené příkazy vydával Okresní soud v [REDACTED], ačkoliv dozor vykonávalo Okresní státní zastupitelství v [REDACTED]. K tomu je třeba říci, že se nejprve zahájily úkony trestního řízení ohledně věci, kterou vedl Okresní soud v [REDACTED] pod sp. zn. 6 T 177/2005, a ohledně podmíněného propuštění, k němuž v té věci následně došlo. Dokládá to protokol, který je na listu čísla 6 spisu. V té věci se 29. září 2015 vyloučil krajský státní zástupce v [REDACTED] (viz listy čísel 7 a 8 spisu). Trestní oznámení ve věci, v níž okresní soud vydal napadený rozsudek, oznamovatel podal 10. února 2016 (viz list čísla 22 spisu). Policie toto oznámení začala prověřovat pod stejnou spisovou značkou jako věc, ohledně níž zahájila úkony trestního řízení ve věci spojené s již zmíněným řízením ve věci Okresního soudu v [REDACTED] pod sp. zn. 6 T 177/2005 (viz list čísla 49 spisu). Vrchní státní zástupce v [REDACTED] tuto věc 5. října 2015 a 10. března 2016 přikázal krajskému státnímu zástupci v [REDACTED] (viz listy čísel 9, 10, 17 a 18 spisu). Soudci Okresního soudu v [REDACTED] pak vydávali příkazy k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu, na jejichž podkladě byli obžalovaní sledováni v době, která je důležitá pro toto trestní řízení (viz například listy čísel 1167, 1168 a 1172 spisu). Teprve poté, konkrétně 11. března 2016 krajský státní zástupce v [REDACTED] tuto věc přikázal Okresnímu státnímu zastupitelství v [REDACTED] (viz listy čísel 19 až 21 spisu). Právě rozebíraná odvolací

námítka tedy neodpovídá skutečnosti, jde-li o příkazy k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu, které jsou v dané věci důležité. Ještě podstatnější je, že pokud nějaké rozhodnutí vydá místně nepříslušný orgán, nelze bez dalšího konstatovat, že se z takového rozhodnutí nedá vycházet.

87. I. N. dále namítl, že policisté ve vztahu k němu zahájili úkony trestního řízení nezákonně. Připomněl, že podle protokolu o zahájení těchto úkonů společně s jistým státním zástupcem ovlivňoval od května 2009 průběh trestního řízení a v roce 2015 řízení o podmíněném propuštění ve prospěch jistého obžalovaného a později odsouzeného, za což měli údajně získat úplatek ve formě nemovitostí v okrese , případně překupní právo k nemovitostem a další neoprávněné výhody. I. N. připomněl, že policejní orgán musí ve smyslu § 158 odst. 3 trestního řádu v záznamu o zahájení úkonů trestního řízení popsat skutkové okolnosti, pro které řízení zahájil, a způsob, jakým se o nich dozvěděl. Současně namítl, že záznam pořízený v této věci uvedeným požadavkům neodpovídá. To je pravda. Dokládá to text uvedeného záznamu, který je na listu č. 6 spisu. V něm se určité okolnosti pouze tvrdí, aniž by se uvádělo, z čeho vyplývají. To ale nemění nic na skutečnosti, že se úkony trestního řízení zahájily. Kvůli právě rozebírané vadě rozhodně nelze zrušit napadený rozsudek. To platí tím spíše, že okresní soud toto své rozhodnutí neopírá o nic z toho, co se tvrdilo v právě rozebíraném záznamu i v návrzích na odposlech a záznam telekomunikačního provozu. Z téhož důvodu nemá pro rozhodnutí zdejšího soudu význam ta část odvolání I. N., podle níž okresní soud nerozebral návrhy obžalovaných, na jejichž podkladě měl posoudit zákonnost zahájení úkonů trestního řízení a následný postup policejních orgánů.
88. K právě uvedenému postupu I. N. namítl, že policisté neměli používat operativní techniku, nýbrž jej měli vyzvat, aby podal vysvětlení, což neučinili. Z toho dovodil, že jejich cílem bylo jej coby soudce zlikvidovat. K tomu je třeba uvést, že v dané věci rozhoduje soud. Ten může svůj rozsudek opřít o důkazy, které se provedly v hlavním líčení. Stanoví tak § 220 odst. 2 trestního řádu. Proto je třeba říci, že při uvedeném jednání nezazněly žádné důkazy, které by dokládaly, že policisté chtěli I. N. profesně zničit. O takovém záměru by se dalo hovořit, kdyby policisté důkazy o údajné vině podvrhli. Žádné takové důkazy ve spise nejsou.
89. Na tomto místě se soud druhého stupně dostává k dalším odvolacím námitkám J. D. Ten vyjádřil názor, že napadený rozsudek neodpovídá § 125 odst. 1 trestního řádu a je proto nepřezkoumatelný. J. D. připomněl, že soud musí podle právě uvedeného ustanovení v odůvodnění rozsudku stručně vyložit, které skutečnosti vzal za prokázané, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jakými úvahami se řídil, když provedené důkazy hodnotil, zejména pak ty, které si vzájemně odporují, jak se vypořádal s obhajobou, proč nevyhověl důkazním návrhům a jakými právními úvahami se řídil, když prokázané skutečnosti posuzoval podle příslušných ustanovení zákona v otázce viny a trestu. K trestu J. D. podotkl, že soud musí v odůvodnění rozsudku uvést, jak posoudil povahu a závažnost trestného činu z hlediska významu konkrétního chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobu provedení činu a jeho následků, okolností, za nichž byl čin spáchán, osoby pachatele, míry jeho zavinění a jeho pohnutky, záměru nebo cíle, jakož i polehčujících a přitěžujících okolností, doby, jež od trestného činu uplynula, případné změny situace a délky trestního řízení, trvalo-li nepřiměřeně dlouhou dobu, zvážit složitost věci, postup orgánů činných v trestním řízení, význam řízení pro pachatele a k tomu, zda pachatel přispěl k průtahům v řízení, a že musí uvést, jak přihlédl k osobním, rodinným, majetkovým a jiným pachatelovým poměrům, k jeho dosavadnímu způsobu života, k jeho chování po činu, zejména k jeho případné snaze nahradit škodu či jiné škodlivé následky činu.
90. Právě citovaná námitka je obecná. J. D. takto obsáhle citoval řadu zákonných ustanovení. Pak se ale věnoval těm jejich částem, které podle něj okresní soud porušil. Zdejší

soud proto bude v dalších částech tohoto svého rozhodnutí z odvolání J. D. citovat jen ty části příslušných ustanovení, které měl tento odvolatel na mysli. Tím se dostává ke konkrétním námitkám, které J. D. opřel o právě citovaný § 125 odst. 1 trestního řádu.

91. První okruh právě uvedených námitek se týkal toho, že se J. D. podle obžaloby předem s I. N. domluvil, že mu dá po propuštění T. M. peníze, a proto mu pak předal 9. ledna 2016 v Dolních Břežanech 80 000 Kč. J. D. k tomu připomněl shora citovaný § 120 odst. 3 trestního řádu, podle něhož musí výrok rozsudku obsahovat mimo jiné údaje o tom, kdy, kde a jak byl čin spáchán a případně i jiné skutečnosti, aby se popisovaný skutek nedal zaměnit s jiným. Takový popis podle J. D. v napadeném rozsudku chybí, a to k oběma trestným činům, jichž se obžalovaní dopustili podle obžaloby, zejména ve vztahu ke zneužití pravomoci úřední osoby. J. D. podotkl, že nejen ve výroku napadeného rozhodnutí, ale ani v jeho odůvodnění, nelze nalézt odpověď na to, kterým konkrétním jednáním I. N. vykonával pravomoc způsobem, který odporuje právnímu předpisu.
92. K závěru právě citované námitky je třeba uvést, že okresní soud uvedl, kdy a jakým způsobem I. N. podle jeho závěrů vykonával svou pravomoc způsobem, který odporuje právnímu předpisu. Na druhou stranu ale nenapsal, kde se tak stalo. Uvedený čin vymezil tak, že I. N. posílal určité informace e-mailem nebo že telefonoval. Tím ale neřekl, kde ke zmíněnému jednání došlo. V tomto směru se měl opřít o přehled pracovní docházky I. N., případně k tomu tohoto obžalovaného vyslechnout. V právě rozebírané námitce jde ale také o J. D. Proto odvolací soud vložil do citace výroku napadeného rozsudku závorku, v níž uvedl, že okresní soud nenapsal, v čem spočívala údajná spolupráce J. D. s I. A., na jejímž podkladě se u Okresního soudu v [redacted] ocitly listiny, které byly podle napadeného rozhodnutí nezbytné k tomu, aby se dal T. M. podmíněně propustit. Jestliže soud prvního stupně tvrdí, že J. D. tímto způsobem poskytl I. N. pomoc k trestnému činu, měl popsat co, kdy a kde J. D. konkrétně udělal. Takový popis by odpovídal shora citovanému § 120 odst. 3 trestního řádu.
93. Podle J. D. je napadený rozsudek nepřezkoumatelný, poněvadž v něm okresní soud vypočítá jednotlivé prvky jednání obou obžalovaných, ale nehodnotí je ve vztahu k použité právní kvalifikaci. Tento odvolatel současně odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 8 Tdo 167/2010, podle něhož je třeba v popisu skutku uvést konkrétní způsob, jímž úřední osoba porušila svoji povinnost, poněvadž je to významné pro závěr, zda svoji pravomoc vykonávala způsobem odporujícím zákonu nebo zda nesplnila povinnost vyplývající z její pravomoci. Okresní soud se podle této námitky věnoval pomoci k trestnému činu zneužití pravomoci úřední pouze v odstavci čísla 114 napadeného rozsudku, v němž shrnul, že J. D. v úmyslu opatřit T. M. neoprávněný prospěch nejprve podal žádosti v čase, na kterém se domluvil s I. N., poté dodal dokumenty, které I. N. požadoval a jež se vztahovaly k projednání záruky v občanském sdružení, a že nakonec doplnil návrh tohoto sdružení na podmíněné propuštění T. M. tak, jak to I. N. požadoval, čímž I. N. pomohl v tom, že jako soudce opatřil T. M. neoprávněný prospěch a tím vykonával svoji pravomoc způsobem odporujícím zákonu o soudech a soudcích.
94. Právě uvedená citace dokládá, že okresní soud popsal, v čem podle něj I. N. a J. D. jednali protiprávně. To platí i přesto, že neuvedl všechny úkony, kterých se podle něj J. D. dopustil ve spolupráci s I. A. O to ale J. D. evidentně nejde. Jmenovaný obžalovaný chtěl dát svojí právě rozebíranou námitkou jistě najevo, že jeho jednání nemůže být pomocí k trestnému činu. Uvedl to ve své další odvolací námitce. Podle ní je podle § 24 odst. 1 trestního zákoníku pomocníkem mimo jiné ten, kdo jinému umožní nebo usnadní spáchat trestný čin, zejména tím, že k tomu opatří prostředky či odstraní překážky. J. D. současně podotkl, že je pomoc možná jen k úmyslnému deliktu a že pomocník

musí vědět, že pachatel páchá nebo hodlá spáchat trestný čin, a úmyslně mu k tomu pomáhá. Podle další poznámky J. D. ze zásady akcesority účastenství vyplývá, že musí dojít alespoň k pokusu o trestný čin, neboť trestnost účastníka se odvíjí od trestnosti pachatele. K tomu je třeba rovnou říci, že právě popsaná situace nevyplývá z pouhé zásady, nýbrž přímo z § 24 odst. 1 trestního zákoníku. Ten stanoví, že pomocníkem k trestnému činu lze být jen tehdy, když se pachatel o trestný čin alespoň pokusí. Proto není třeba blíže vysvětlovat, co znamená slovo *akcesorita*. Podle další námitky J. D. je důvodem trestnosti pomoci podpora trestného činu jiné osoby, nikoliv tedy obsah skutkové podstaty trestného činu, protože zde není pomoc obsažena, není-li povýšena na samostatný trestný čin.

95. Právě uvedené postřehy jsou správné. Pro rozhodnutí ve věci ale nemají význam. Obžaloba ani napadený rozsudek netvrdí, že se J. D. dopustil nějakého zvláštního samostatného trestného činu tím, že se s I. N. domlouval na tom, kdy je třeba podat žádost o podmíněně propuštění, a na tom, co bylo třeba do spisu dodat. V dané věci jde o to, že údajně odstraňoval právní překážky, které údajně bránily tomu, aby byl T. M. podmíněně propuštěn. Takové jednání lze považovat za pomoc k jednání I. N.
96. V další své námitce J. D. podotkl, že by jeho jednání mohlo být hodnoceno jako pomoc k trestnému činu jen za předpokladu, že I. N. zneužil svoji pravomoc. Proto J. D. citoval § 329 odst. 1 trestního zákoníku, podle něhož je pachatelem mimo jiné úřední osoba, která v úmyslu opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch vykonává svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu, která překročí svou pravomoc, nebo která nesplní povinnost vyplývající z její pravomoci. Poté se opět pustil do teoretických poznámek, podle nichž uvedené ustanovení chrání zájem státu na řádném výkonu pravomoci úředních osob, který je v souladu s právním řádem, a na ochraně práv a povinností fyzických a právnických osob. Stejně tak podotkl, že typovým objektem je tu výkon pravomoci, jímž se podle rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 8 Tdo 1350/2013 rozumí zejména rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob podle konkrétního zákona nebo podle právní normy vydané na jeho podkladě, a že samotná pravomoc přitom vždy obsahuje jak prvek moci, tak prvek rozhodování.
97. Všechny uvedené poznámky jsou obecně správné. Nemohou ale nic změnit na tom, že I. N. porušil povinnost, kterou mu ukládala shora citovaná část § 80 odst. 3 písm. a) zákona o soudech a soudcích, a že i když se tedy otázky rozebírané mezi I. N. a J. D. týkaly procesní stránky věci, měly přímý vliv na skutkovou podstatu projednávané věci. Nelze pochybovat o tom, že stejnou představu o této otázce měl J. D. Ani tento obžalovaný totiž nejen ve své výpovědi, ale ani v žádné své odvolací námitce nepoukázal na to, že odsouzeného lze podmíněně propustit i bez žádosti a bez návrhu. V žádném případě nelze pochybovat o tom, že postup I. N. v sobě obsahoval prvky moci i rozhodování, protože z titulu své soudcovské funkce informoval J. D. o tom, co je třeba podle jeho názoru do spisu doplnit, aby se dalo rozhodnout, a pak se jako člen soudního senátu na příslušném rozhodnutí podílel. Proto také nemá pro rozhodnutí zdejšího soud význam námitka J. D., v níž tento odvolatel s odkazem na ryze teoretické statě z odborné literatury zdůraznil, že judikatura chápe pravomoc úřední osoby poměrně široce, ale přece však nezahrnuje případy, při nichž jednání úřední osoby nemá žádný vztah k rozhodování. J. D. současně poznamenal, že pro širší pojetí pravomoci je charakteristický výkon určité moci, včetně práva rozhodovat, a že rozhodování je třeba chápat jako výsledek určitého procesu. Taková obecná poznámka nemůže hrát v tomto řízení již z povahy věci žádnou roli.
98. J. D. dále s poukazem na pojmy „naplnění subjektivní stránky skutkové podstaty trestného činu“, „znaky objektivní stránky trestného činu“ a „speciální subjekt trestného činu“, uvedl, že je nutné, aby se úmysl úřední osoby vztahoval k jednání, k následku i k příčinné

souvislosti mezi jednáním a následkem. Dále rozebíral, že není nutné, aby úmysl úřední osoby zároveň směřoval k tomu, že jinému způsobí škodu nebo jinou závažnou újmu a že sobě nebo jinému opatří neoprávněný prospěch. To bylo nadbytečné. Okresní soud totiž netvrdí opak, a to z jednoho prostého důvodu. Zákon výslovně říká, že k trestní odpovědnosti úřední osoby stačí, směřuje-li její záměr ke kterémukoli z právě uvedených následků. Právě rozebíraná námitka je tedy opět pouze obecná. V soudních věcech se ale rozhoduje o určitém jednání, a ne o kategoriích, které používá právní teorie.

99. Další námitku vznesl J. D. proti odstavci čísla 113 napadeného rozsudku, v němž stojí, že „obžalovaný N. jako soudce nejdříve instruoval obžalovaného D. jako advokáta odsouzeného T. M. k tomu, aby žádost byla podána tak, aby byla přidělena s největší pravděpodobností do jeho senátu. Následně instruoval obžalovaného D. k doplnění žádosti v době, kdy mu již tato žádost byla přidělena k projednání a rozhodnutí tak, aby ji následně mohl posoudit jako návrh občanského sdružení. Obžalovaný N. nevystupoval nestranně, ovlivňoval řízení ve prospěch odsouzeného M., poskytoval obžalovanému D. informace, které měly zásadní vliv na projednávanou věc, čímž porušil povinnosti soudce, které mu ukládá § 79 odst. 1 a § 80 odst. 3 písm. a) zákona o soudech a soudcích.“ Podle J. D. již z chronologie tohoto přehledu vyplývá, že nebyla vyvrácena jeho obhajoba, podle níž chtěl žádost o podmíněně propuštění podat tak, aby byl T. M. na Vánoce doma.
100. K právě citované námitce je třeba připomenout, co bylo řečeno už výše, a sice že je běžné, že člověk při svém jednání nesleduje pouze jeden záměr. J. D. se neklade za vinu, že se snažil o to, aby byl T. M. doma na Vánoce. V dané věci jde o to, zda obžalování vytvořili podmínky, bez nichž se podle nich T. M. nedal v lednu 2016 podmíněně propustit. Dále je třeba říci, že okresní soud v napadeném rozsudku správně poukázal i na § 79 odst. 1 zákona o soudech a soudcích. Uvedené ustanovení soudci mimo jiné ukládá povinnost rozhodovat nestranně. Soudce tudíž musí nestranně přistupovat i k procesním otázkám, které mají význam pro skutkovou podstatu projednávané věci. Ta se pak totiž projeví v příslušném soudním rozhodnutí.
101. J. D. dále namítl, že soud prvního stupně neobratně přešlapoval okolo faktu, který je nabíledni, a sice že bez součinnosti s J. D. nemohlo být o žádosti T. M. rozhodnuto. Současně podotkl, že i při veřejném zasedání 7. ledna 2016 vystupoval před Okresním soudem v. jako obhájce T. M. Proto podle něj nemůže být řeč o tom, že pomáhal nezákonně rozhodnout soudci, který nerozhodl o žádosti T. M., nýbrž o žádosti zájmového sdružení. Tato námitka nemůže mít vliv na rozhodnutí soudu druhého stupně. Protiprávně totiž může jednat i obhájce v trestním řízení. V dané věci jde tedy o to, zda bylo údajné jednání J. D. protiprávní a zda naplnilo znaky trestného činu či kárného provinění. Je třeba vidět, že zákon o advokacii upravuje kárnou odpovědnost advokátů. J. D. byl advokátem v době údajné trestné činnosti a je jím dosud. Podle § 32 odst. 2 zákona o advokacii se advokát dopustí kárného provinění, jestliže závažně nebo opětovně zaviněně poruší povinnosti stanovené zákonem nebo stavovským předpisem. Proto je třeba připomenout, co říkají § 16 odst. 2 zákona téhož zákona a čl. 4 odst. 1 etického kodexu České advokátní komory. Podle těchto ustanovení je advokát povinen při výkonu své činnosti jednat čestně a musí svým poctivým a čestným chováním přispívat k důstojnosti a vážnosti advokátního stavu. Těmto povinnostem nedostojí advokát, který se domlouvá na tom, kdy má podat jistý návrh, aby o něm rozhodoval určitý soudce. Totéž platí pro advokáta, který v návrhu, jenž se má adresovat soudu, uvede okolnosti, které se nezakládají na pravdě. K této otázce se ještě zdejší soud dostane.
102. Podle další odvolací námitky J. D. z logiky věci vyplývá, že nebyla vyvrácena obhajoba obžalovaných, podle níž původní informace ze schůzky v listopadu 2015 nesměřovala k tomu,

aby věc dostal I. N. a aby I. N. obstaral T. M. nějakou výhodu. O tom podle J. D. svědčí zamítavé rozhodnutí o první ze shora uvedených žádostí T. M., jakož i to, že I. N. neovlivňoval přípravu této žádosti, kterou zpracoval D. T. V opačném případě by podle této námítky byly už při řízení o této žádosti na soudě důkazy, které by vysvětlily, proč T. M. nenastoupil výkon trestu tak, jak měl. První schůzka obžalovaných tudíž nebyla podle této námítky žádnou instrukcí a neměla se ocitnout v popisu skutku.

103. Zdejší soud už podotkl, že zamítavé rozhodnutí o první z výše uvedených žádostí T. M. nesevědčí pro závěr, že si I. N. telefonoval 16. listopadu 2015 s J. D. s cílem, aby byl T. M. podmíněně propuštěn. J. D. v právě rozebírané námítce trefně poukázal i na další okolnost, jež takovému záměru neodpovídá. Pokud by I. N. vedl uvedený záměr, nic mu nebránilo, aby D. T., který T. M. obhajoval v řízení o první ze shora uvedených žádostí, vyzval k tomu, aby předložil příslušné lékařské zprávy, případně aby potřebu takových zpráv oznámil buď D. T. nebo J. D., o němž věděl, že má s uvedenou žádostí nějakou souvislost. Okresní soud se s žádnou z těchto okolností nevypořádal. Správně se měl zabývat tím, zda domluva mezi J. D. a I. N., k níž údajně došlo 16. listopadu 2015 nebo před tímto datem, představuje trestný čin, jak stojí v napadeném rozsudku a v obžalobě, nebo kárné provinění. Zdejší soud už vysvětlil, že jednání spojená s žádostí T. M. ze 16. listopadu 2015 představují jiný skutek, než jednání spojená s žádostí T. M. ze 14. prosince 2015. Okresní soud v daném směru neměl jednoduchou situaci. Obžaloba totiž v řadě směrů neodpovídá § 177 písm. c) trestního řádu. Její žalobní návrh musí podle tohoto ustanovení obsahovat popis skutku, ve kterém je i místo a čas určitého jednání tak, aby se nedalo zaměnit s jiným. Pokud by tedy okresní soud dospěl k jinému závěru v napadeném rozsudku, a sice že je třeba obžalované ohledně jejich údajného jednání spojeného s žádostí T. M. z 16. listopadu 2015 zprostit obžaloby nebo tuto věc postoupit do kárného řízení, musel by ve výroku svého rozhodnutí popis skutku v porovnání s obžalobou doplnit tak, aby uvedený popis dával smysl.
104. V souvislosti s právě uvedenými okolnostmi je třeba zdůraznit, že státní zástupce pojal do obžaloby i údajnou domluvu I. N. a J. D. o tom, kdy je třeba podat žádost T. M. o podmíněné propuštění, jež k Okresnímu soudu v přišla 16. listopadu 2015. Podle státního zástupce obžalovaní i tehdy páchali trestnou činnost, která měla za cíl, aby se uvedená žádost přidělila I. N. (viz první stranu listu čísla 1849 spisu). To, že nakonec senát za účasti I. N. první žádost T. M. zamítl, šlo podle státního zástupce „zřejmě“ na vrub předchozího jednání I. N. s předsedou Krajského soudu v (viz první stranu listu čísla 1850 spisu). I. N. se tedy podle státního zástupce zřejmě zalekl, a i když předtím učinil jisté kroky, které měly vést k tomu, aby byl T. M. neoprávněně zvýhodněn, od tohoto svého záměru upustil. S tím se soud prvního stupně v napadeném rozsudku nevypořádal.
105. J. D. dále namítl, že z provedených důkazů nevyplývá závěr okresního soudu, podle něhož byl T. M. neoprávněně zvýhodněn. K tomu je třeba zopakovat, že obžalovaní možná nevytvořili podmínky pro to, aby byl T. M. podmíněně propuštěn, protože to se mohlo stát i bez návrhu. V dané věci jde o to, že se snažili vytvořit podmínky, o kterých si mysleli, že bez nich T. M. nemůže být podmíněně propuštěn. Pokud tak učinili, snažili se, aby byl neoprávněně zvýhodněn. Tím ale odvolací soud neříká, že nutně muselo jít o trestný čin a že nešlo o kárné provinění. Jak už bylo opakovaně řečeno, tuto otázku bude muset řešit okresní soud, až provede všechny potřebné důkazy a až náležitě zhodnotí všechny okolnosti daného případu.

106. J. D. dále namítl, že informace, jež mu I. N. poskytl, třeba o tom, že jednacími dny jsou čtvrtky, jaký je interval mezi tím, kdy na soud přijde žádost a kdy se projedná ve veřejném zasedání, jsou obecné a bylo je možno získat i podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím.
107. Právě citovaná námitka nemůže hrát v dané věci žádnou roli. Napadený rozsudek se podobnými informacemi nezabývá. To je správné. V nich totiž nelze vidět nic protiprávního. Proto je také zbytečné reagovat na části odvolání J. D., v nichž tento obžalovaný citoval ustanovení posledně uvedeného zákona. Totéž platí pro námitku J. D., podle níž by soud patrně vyhověl žádosti o informaci, kdy nejpozději je nutno podat žádost o podmíněné propuštění, aby byla vyřízena před určitým datem a podle které by účel této informace nejspíš zmařily lhůty, které zákon soudu stanoví k tomu, aby ji poskytl. Stejně tak nelze přisvědčit té části odvolání J. D., podle níž okresní soud chybil v tom, že nezjišťoval, zda má Okresní soud v tiskového mluvčího nebo jiného pověřeného pracovníka, který podává informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím, a zda nejsou soudci povinni na takového pracovníka odkázat. To vše je zcela podružné. V dané věci nejde o informace, které podává tiskový mluvčí. To musí být J. D. zřejmé. Z téhož důvodu nemůže hrát v dané věci žádnou roli ani odvolací námitka tohoto obžalovaného, podle níž by nešlo o zneužití pravomoci úřední osoby, ale pouze o jednání proti interním předpisům, jestliže by soudce někomu poskytl informaci, ačkoliv byl povinen v daném směru odkázat na tiskového mluvčího nebo jiného pověřeného pracovníka. Proto také není třeba vyhovět důkaznímu návrhu J. D., podle nějž měl odvolací soud zjistit, zda měl Okresní soud v v rozhodné době tiskového mluvčího a zda tehdy uvedený soud podával veřejnosti informace o termínech soudních jednání tak, aby se dalo zjistit, v jakých lhůtách se rozhoduje o žádostech o podmíněné propuštění.
108. J. D. dále namítl, že jedinou informací, kterou nemohl získat podle zákona č. 106/1999 Sb., byla zpráva o tom, že se žádost zájmového sdružení občanů musí doplnit o zápis z příslušné schůze tohoto sdružení. J. D. současně připomněl, že mu I. N. tuto informaci poslal e-mailem, ve kterém pouze ocitoval příslušnou část komentáře k trestnímu řádu, a podotkl, že jde o veřejně dostupnou informaci, o níž se dá předpokládat, že ji trestní obhájce má nebo si ji umí opatřit.
109. K právě citované námitce je třeba říci, že v dané věci není podstatné, co se dá předpokládat, nýbrž co se stalo. J. D. právě rozebíranou informací evidentně neměl, poněvadž by se podle ní zařídil už před 14. prosincem 2015, kdy na Okresní soud v přišla druhá z výše uvedených žádostí T. M., nebo by I. N. zpravil, že potřebné podklady dodá později. Nic takového ale v komunikaci, kterou zachycují příslušné protokoly, neřekl. Ve své výpovědi ale uvedl, že už předtím věděl o své chybě, jež souvisela se zápisem ze schůze nohejbalového oddílu, poněvadž se díval do komentáře, a do toho přišel telefonát a e-mail I. N. (viz první stranu listu čísla 1691 spisu). Tyto okolnosti souvisejí s tím, jak konkrétně vypadala ona obecně konstatovaná součinnost J. D. a I. A. a s tím, zda byl zápis ze schůze výboru nohejbalového oddílu antedatovaný, jak tvrdila obžaloba (v ní se chybně mluví o zápisu „antedatovaném“). Netýkají se ale toho, co je podstatné, a sice zda obžalovaní záměrně vytvářeli podmínky, o nichž se domnívali, že bez nich nelze T. M. v dané době podmíněně propustit.
110. J. D. dále namítl, že posledně uvedená zpráva I. N. bezprostředně souvisela s rozhodováním, na rozdíl od informace o termínech, v nichž bylo nutno podat žádost o podmíněné propuštění. Současně podotkl, že podstatou této zprávy bylo doplnit žádost a odstranit její vady, aby nenastaly procesní překážky, jež by mohly vést například k tomu, že by se jednání muselo odročit. V této námitce dal J. D. najevo, že informace, kterou mu I. N. podal podle výroku napadeného rozsudku, bezprostředně souvisela

s rozhodnutím. Zdejší soud už vysvětlil, že se tato informace týkala skutkové podstaty věci. Stejně tak už bylo řečeno, že si obžalovaní mysleli, že T. M. nelze vbrzku po 4. prosince 2015 podmíněně propustit, pokud by to nenavrholo nějaké zájmové sdružení občanů. V dané věci by tedy situace byla úplně jiná, kdyby I. N. vypověděl, že si uvědomil, že rozhodnutí o první žádosti T. M. nebylo správné, a kdyby sepsal úřední záznam o informacích, které podal J. D. ke zmíněnému návrhu a záruce zájmového sdružení. Ani jedno z toho ale I. N. neudělal.

111. J. D. dále namítá, že při komunikaci s I. N. šlo o informace a nikoli o instrukce. Současně podotkl, že se jednalo o informace mezi profesně spřátelenými právníky v rozdílném postavení. Zároveň poukázal na rozhodnutí kárného senátu Nejvyššího správního soudu České republiky sp. zn. 16 Kss 1/2017, podle něhož nelze bez dalšího uzavřít, že soudce porušil své povinnosti uvedené v § 80 odst. 1, 2 písm. b) či f) zákona o soudech a soudcích, jestliže rozhoduje ve věci, v níž vystupuje advokát, který je jeho profesním přítelem.
112. K právě uvedené námitce musí zdejší soud nejprve ocitovat posledně uvedené ustanovení zákona o soudech a soudcích. Podle něj se soudce musí v zájmu nezávislosti a nestrannosti výkonu své funkce chovat tak, aby nezavdal příčinu ke snížení důvěry v soudnictví, a svým chováním dbá o to, aby jeho nestrannost nebyla důvodně zpochybnována. Jde-li o zmíněné rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, to se týká faktu, že existuje určitý vztah mezi soudcem a advokátem, a nikoli situace, v níž soudce advokátovi podává informace procesního rázu, jež se týkají skutkové podstaty věci. Pokud by přátelství mezi soudcem a advokátem mělo vést k tomu, že soudce advokátovi radí, co má dělat, měl by se takový soudce z věci vyloučit. Na takový postup pamatuje § 30 odst. 1 trestního řádu. Podle něj je z úkonů trestního řízení vyloučen mimo jiné soudce, o němž lze mít pochybnost, že nemůže pro poměr k obhájci rozhodovat nestranně. Rovnost v přístupu k účastníkům řízení je jednou z nejdůležitějších součástí spravedlnosti jako takové. Proto lze pouze na okraj podotknout, že J. D. sám ve své výpovědi uvedl, že nepovažuje za běžné, aby jej soudce informoval tak, jak to učinil I. N., i když to bral jako přátelskou radu (viz první stranu listu čísla 1690 spisu). Ze všech těchto důvodů nemá právě rozebíraná námitka vliv na rozhodnutí zdejšího soudu.
113. J. D. dále v odvolání podotkl, že se po celé řízení zná ke své chybě, jež spočívala v tom, že podal předčasně druhou z výše uvedených žádostí T. M. Právě to by se podle něj dalo posoudit jako kárné provinění. K této otázce se vrátil i ve vyjádření, které sepsal k odvolání státního zástupce. V něm uvedl, že mu neměl být uložen žádný trest, že napadený rozsudek nerespektuje zásady spravedlivého procesu a že za své jednání může být nanejvýš kárně odpovědný v řízení před Českou advokátní komorou.
114. Zdejší soud již uvedl, co je advokátovým kárným proviněním. Pro úvahy o takovém provinění není zásadní ani tak to, že J. D. podal druhou z výše uvedených žádostí T. M. předčasně, nýbrž co učinil následně, aby tuto svoji chybu odčinil. Mezi to patří i již zmíněná otázka, a sice zda soudu předložil antedatovaný zápis z jednání nohejbalového oddílu TJ. Okresní soud měl rozebrat, zda uvedený zápis byl skutečně antedatován. V tomto směru se měl opřít především o telefonní hovory, které spolu vedli J. D. a I. A. a o jejich e-mailovou korespondenci. Stejně tak měl v daném směru hodnotit i telefonní hovor, při němž J. D. 28. prosince 2015 T. M. sdělil, že není problém dodat zápis ze schůze, poněvadž se výbor nohejbalového oddílu skutečně sešel (viz list čísla 1278 spisu). Jak už bylo řečeno, okresní soud nevzal tento důkaz v potaz, poněvadž jej považoval za nepoužitelný. Dále měl v souvislosti s případnou kárnou odpovědností J. D. reagovat například na to, že I. A. tomuto obžalovanému 29. prosince 2015 v jednom telefonátu řekl, že do připraveného textu záruky v rozporu se skutečností napsal, že nohejbalový oddíl něco udělal na žádost manželky T. M., načež mu J. D. řekl, že to nevádí, a že téhož

dne při dalším telefonátu J. D. I. A. řekl, že manželka T. M. nebude u jednání, čímž reagoval na slova I. A., podle nichž tento předseda nohejbalového oddílu uvedenou manželku nezná a podle kterých měl starost, aby ho s ní nikdo nekonfrontoval (viz list čísla 1280 spisu). To nasvědčuje závěru, že J. D. nepřistupoval při oné obecně formulované „součinnosti“ s I. A. k podkladům pro podmíněné propuštění čestně, jak to požadují výše citovaná ustanovení § 16 odst. 2 zákona o advokacii a čl. 4 odst. 1 etického kodexu České advokátní komory. Těmto okolnostem se okresní soud nevěnoval, takže si neobjasnil, zda a do jaké míry J. D. jednal v rozporu s právě uvedenými ustanoveními. K tomu měl rozebrat také informace, které J. D. obdržel od I. A. a jež pojednávaly o tom, zda, kdy a jak se jednalo o zmíněné záruce. Stejně tak měl vzít v potaz, co k jednání o této záruce uvedli členové výboru nohejbalového oddílu, to jest nejen I. A., ale i V. B. a L. Ch. Tak by si objasnil, v jaké konkrétní podobě se odehrála součinnost J. D. s I. A., o níž pouze obecně mluví výrok napadeného rozsudku.

115. J. D. dále namítl, že doplněk návrhu zájmového sdružení směřující k tomu, aby se dal tento návrh projednat, nemůže být pomocí k trestnému činu zneužití pravomoci úřední osoby, neboť o takovou pomoc by mohlo jít jen tehdy, kdyby bylo nezákonné samotné rozhodnutí o podmíněném propuštění T. M. J. D. současně podotkl, že se okresní soud posledně uvedené otázky vyhnul, ačkoli je důležitá pro závěr, zda je v dané věci třeba použít trestní represí. Proto považoval napadený rozsudek za nepřezkoumatelný. Podle něj je otázkou, zda lze k zákonnému výsledku dospět postupem, který soud pokládá za nezákonný, nebo jinak, zda nezákonný postup vede nutně k nezákonnému výsledku.
116. Právě uvedeným otázkám se již odvolací soud věnoval. Proto také vysvětlil, že spis neobsahuje žádný důkaz, který by dokládal, že T. M. nesplňoval zákonné předpoklady pro to, aby ho soud podmíněně propustil z výkonu trestu odnětí svobody. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že okresní soud nepředložil stranám originály spisů, které se týkaly výše uvedených žádostí T. M. o podmíněné propuštění. Je možné, že by z nich zjistil jiné okolnosti, než které popisoval Okresní soud v [redacted] ve svých rozhodnutích, jež vydal ohledně podmíněného propuštění T. M. Proto také odvolací soud nemůže jednoznačně říci, že T. M. splňoval zákonné předpoklady pro takové propuštění. K poznámkám J. D. o nezákonnosti postupu a zákonnosti rozhodnutí nemá smysl vést jakékoli teoretické a obecné úvahy. Lepší je uvést situaci, v níž soud poruší ustanovení upravující procesní postup, a přesto dospěje k zákonnému rozhodnutí. Tak se stane třeba tehdy, když obžalovaného v hlavním líčení nenechá, aby se vyjádřil k provedeným důkazům, což je v rozporu s § 214 trestního řádu, ale pak správně rozhodne o tom, zda je obžalovaný vinen. V dané věci už zdejší soud vysvětlil, že první usnesení, které Okresní soud v [redacted] vydal ohledně shora uvedených žádostí T. M., bylo výsledkem nezákonného procesního postupu, a že druhé z těchto rozhodnutí patrně vzniklo na základě návrhu, který podal někdo, kdo k tomu nebyl oprávněn, a v jeho výroku stálo, že T. M. vykonává trest odnětí svobody na základě rozhodnutí, které neexistuje. Jen jedno z těchto dvou usnesení může být věcně správné, což platí za předpokladu, že se v době mezi nimi nezměnilo nic, co má význam pro závěr o tom, zda T. M. splňoval zákonné předpoklady pro to, aby byl podmíněně propuštěn.
117. J. D. dále namítl, že i kdyby nebylo § 9 trestního řádu, který hovoří o vázanosti soudu pravomocným rozhodnutím, jehož zákonnost je nutno předpokládat, podmínky pro podmíněné propuštění T. M. existovaly už 4. prosince 2015, kdy Okresní soud v [redacted] zamítl první ze shora uvedených žádostí T. M. Současně podotkl, že tehdy intervenující státní zástupce navrhl, aby se žádosti T. M. vyhovělo, a uvažoval o tom, že podá ve prospěch tohoto odsouzeného stížnost, což neučinil jen proto, že stížnost podal T. M. T. M. tak podle této námítky doplatil na to, že jeho tehdejší obhájce nepředložil důkazy o tom,

že opožděný nástup trestu vyvolala žadatelova choroba. J. D. současně podotkl, že T. M. byl hned po dodání do výkonu trestu umístěn do nemocnice. Další chybou podle J. D. bylo, že T. M. vzal zpět svoji stížnost proti rozhodnutí Okresního soudu v ze 4. prosince 2015, poněvadž kdyby vzal zpět samotnou žádost, nezačala by běžet šestiměsíční lhůta uvedená v § 331 odst. 1 trestního řádu, v níž nemohl znovu požádat o podmíněné propuštění. Na podkladě všech těchto poznámek J. D. uzavřel, že zmíněné rozhodnutí Okresního soudu v bylo zákonné, ale díky chybě obhajoby nebylo spravedlivé. Za chyby obhajoby tak podle něj platil T. M. tím, že byl dále ve výkonu trestu, který nemusel pokračovat, což podle J. D. platí bez ohledu na to, že na podmíněné propuštění nemá nikdo nárok.

118. Zdejší soud už vysvětlil, že § 9 odst. 1 trestního řádu neříká, že jsou trestní orgány vázány předchozími pravomocnými rozhodnutími. Ustanovení § 9 odst. 2 téhož zákona sice obsahuje určité výjimky z tohoto pravidla, ale ty se dané věci netýkají. Hovoří totiž o rozhodnutích o osobním stavu. Takovým rozhodnutím je například rozsudek, který se týká určení otcovství. Je zajímavé, že I. N. i J. D. píší o předpokladu zákonnosti soudních rozhodnutí, a přitom jej neuplatňují ve vztahu k příkazům, jimiž se v dané věci nařídil odposlech a záznam telekomunikačního provozu. Ty na rozdíl od rozhodnutí o podmíněném propuštění T. M. nepředstavují nic, co by se v dané věci mělo ve smyslu § 9 odst. 1 trestního řádu řešit jako takzvaná předběžná otázka.
119. K právě rozebírané námitce je třeba dále uvést, že odvolací soud už řekl, proč se měl okresní soud věnovat tomu, zda T. M. splňoval zákonné předpoklady pro to, aby byl podmíněně propuštěn, a že kdyby Okresní soud v postupoval tak, jak měl, opatřil by si v řízení o první ze shora uvedených žádostí T. M. příslušné důkazy sám. Rozhodnutí o této žádosti se tedy sice nedá označit za nezákonné, protože na podmíněné propuštění není nárok, ale je výsledkem nezákonného postupu.
120. S právě rozebíranou námitkou souvisí část vyjádření, které J. D. sepsal k odvolání státního zástupce. Podle ní se státní zástupce snaží hodnotit jednání obžalovaných jako trestný čin nadřování, aby bylo podmíněné propuštění T. M. označeno za nezákonné a jako únik z výkonu trestu. J. D. pak zopakoval, že odsouzený sice nemá nárok na podmíněné propuštění, a zároveň podotkl, že toto propuštění přispívá k tomu, aby se vězni chovali ve výkonu trestu řádně. Současně vyjádřil názor, že kdyby se podmíněné propuštění T. M. označilo za nezákonné, podrylo by to smysl takového propuštění. K této poznámce je třeba uvést, že rozhodnutí v jedné věci nemůže podřýt smysl podmíněného propuštění jako takového. I když tedy například soud druhého stupně zruší rozhodnutí, jímž byl odsouzený podmíněně propuštěn, nepodřívá tím smysl takové možnosti. Podmíněné propuštění se totiž vždy musí posuzovat podle okolností každého případu.
121. J. D. dále ve svém odvolání podotkl, že zamítavé rozhodnutí o první výše uvedené žádosti T. M. překvapilo i ředitele věznice a ostatní pracovníky Vězeňské služby, protože tak dobře hodnocený vězeň je výjimkou. Podle J. D. uvedené rozhodnutí jistě zaskočilo i další odsouzené ve věznici a ovlivnilo jejich už tak deformovanou představu o spravedlnosti. Právě citovaných otázek se už zdejší soud dotkl. Vysvětlil, že pro rozhodnutí v dané věci není důležité, zda někdo podal opravné prostředky proti rozhodnutím, která Okresní soud v vyhlásil ohledně podmíněného propuštění T. M. Stejně tak nemá žádný význam, jak uvedená usnesení vnímaly osoby, které neměly právo podat proti němu opravný prostředek.
122. J. D. dále ve svém odvolání poukázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky ze 14. listopadu 2012 sp. zn. 7 Tdo 1059/2012. Podle tohoto rozhodnutí je třeba při úvaze

o tom, zda došlo k trestnému činu zneužívání pravomoci úřední osoby, hodnotit i to, jestli šlo o prospěch nepatrného významu a zda pachatelovou pohnutkou nebyla snaha splnit služební povinnosti, a tedy nikoli, aby někomu opatřil neoprávněný prospěch. Také z toho J. D. dovedl, že nemohl být účastníkem trestného činu I. N., poněvadž tento obžalovaný nezneužil svoji pravomoc.

123. Jak už bylo řečeno, obsah spisu zatím nasvědčuje závěru, že Okresní soud v T. M. 7. ledna 2016 správně podmíněně propustil, byť toto své rozhodnutí opřel o návrh, který patrně podal někdo, kdo k tomu neměl právo, a že v jeho výroku odkázal na rozhodnutí, kterým nebyl T. M. trest odnětí svobody uložen. Jak už ale bylo řečeno, v dané věci jde o to, zda tak učinil poté, co I. N. ve spojení s J. D. zajišťovali podmínky, o nichž si mysleli, že bez nich nelze uvedeného dne rozhodnout. Zdejší soud už také řekl, že lidé jsou ve svých činech často vedeni nikoli jedním, nýbrž více záměry. Z toho plyne, že i soudce, který určitým způsobem jedná, aby splnil své služební povinnosti nebo aby si naopak svoji práci zjednodušil, může spáchat právě rozebíraný trestný čin, jestliže tak zároveň činí se záměrem někomu opatřit neoprávněný prospěch nebo mu způsobit škodu či jiný závažný následek, nebo je s takovými dopady svého jednání srozuměn.
124. Na tomto místě se soud druhého stupně vrací k odvolání státního zástupce. Jak už bylo řečeno, ten brojil i proti výroku o trestu. Podle něj jsou uložené tresty nepřiměřeně mírné, a to i kdyby byli obžalovaní odsouzeni jen za jednání popsané ve výroku napadeného rozsudku. Státní zástupce zdůraznil, že soud musí zvolit druh a výměru trestu podle závažnosti činu. Ta je podle státního zástupce značně vysoká, poněvadž se jej I. N. dopustil coby soudce, který má významnou pravomoc rozhodovat o osudech jiných lidí, a jelikož by k činu bez aktivity J. D. nedošlo. I. N. dal podle této námitky přednost osobním zájmům J. D. před nestranným výkonem soudcovské rozhodovací pravomoci.
125. Zdejšímu soudu nepřísluší, aby v dané fázi řízení uváděl jakékoli konečné závěry k tomu, zda a jaké tresty je třeba obžalovaným ukládat, bude-li shledána jejich vina. Přesto může rovnou říci, že státní zástupce v právě rozebírané námitce správně, byť jinými slovy, zdůraznil, že se má pomocníkovi trest ukládat podle toho, jaký význam a jakou povahu měla jeho účast na trestném činu. Stanoví tak § 39 odst. 6 písm. b) trestního zákoníku. Okresní soud se touto otázkou nezabýval. Na druhou stranu už zdejší soud vysvětlil, že v otázce trestu nemůže hrát prvotní roli, že I. N. spáchal údajnou trestnou činnost coby soudce. Toto hledisko sice má svůj význam, ale přednost před ním musejí mít konkrétní okolnosti případu, to jest míra, v jaké soudce poruší své zákonné povinnosti, o které povinnosti jde a v čem přesně spočívá neoprávněný prospěch, který někomu poskytl. To vše by pak mělo logicky význam i pro úvahy o trestu, který se má v případě uznání viny uložit J. D. Uvedené závěry se musejí odvíjet především od opakovaně vzpomenuté otázky, a sice zda T. M. splňoval zákonné předpoklady pro to, aby byl podmíněně propuštěn. Ta zatím není zodpovězena.
126. Vzhledem k právě popsanému důvodu zatím nelze zaujmout konečné stanovisko ani k odvolací námitce státního zástupce, podle níž je jakékoli zvýhodnění při výkonu spravedlnosti nepřijatelné a podle které by se proto mělo ve výroku o trestu více odrazit, že postup obžalovaných zvýhodnil T. M. při rozhodnutí o podmíněném propuštění. K této námitce lze ale rovnou říci, že je-li kladeno nějakému soudci za vinu, že záměrně a v rozporu se zákonem někoho podmíněně propustil, spočívá v tomto propuštění neoprávněný prospěch, který má na mysli shora citovaný § 329 odst. 1 trestního zákoníku. Jde tedy o znak trestného činu. Ten pachatelé nemůže přitěžovat. Vyplývá to nejen z povahy věci, ale výslovně to říká i § 39 odst. 4 trestního zákoníku. Státnímu zástupci tedy v právě rozebírané námitce jde možná o to, že neoprávněně podmíněně propuštění je závažnější než nějaká jiná výhoda, kterou může soudce svou trestnou činností někomu poskytnout. Stejně tak je jasné, že závažnost nezákonného podmíněného propuštění,

keré je výsledkem trestného činu, může být různá, a to v závislosti na tom, do jaké míry podmíněně propuštěný nesplňuje zákonné předpoklady pro takový postup, nebo v návaznosti na to, zda je právě rozebíraný čin spojen s úplatkářstvím.

127. Státní zástupce dále ve svém odvolání namítl, že počínání obou obžalovaných mělo devastující vliv na veřejné mínění o tom, jak v České republice funguje spravedlnost. K tomu není ve spisu žádný důkaz. Přitom už bylo řečeno, že soud může podle § 220 odst. 2 trestního řádu rozhodovat jen na podkladě důkazů, které byly provedeny v hlavním líčení. Jestliže se tedy má podle státního zástupce ve výroku o trestu projevit i zmíněný vliv, měl by jej doložit příslušnými důkazy.
128. Státní zástupce dále ve svém odvolání považoval za potřebné, aby se ve výroku o trestu odrazilo, že obžalovaní neprojevili sebekritický postoj či lítost. Tato okolnost nemůže hrát zásadní roli v rozhodnutí o trestu. Podle zákona pachatelí polehčuje, jestliže činu upřímně lituje. Stanoví tak § 41 písm. n) trestního zákoníku. Ustanovení § 42 téhož zákona, které vyjmenovává okolnosti přitěžující, neříká, že pachatelí přitěžuje, jestliže svého činu nelituje. Posledně uvedená ustanovení přitom popisují některé okolnosti, které logicky patří k sobě a jež pachatelí buď polehčují anebo naopak přitěžují. Za příklad mohou posloužit jejich pasáže, podle nichž pachatelí polehčuje, že spáchal nižší škodu, a naopak přitěžuje, že spáchal škodu vyšší. Jestliže zákon popisuje dvojice okolností, které pachatelí buď polehčují, nebo přitěžují, nelze k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem přistupovat tak, že pachatelí přitěžuje, nastane-li opačná situace, než která pachatelí podle zákona polehčuje.
129. Podle další odvolací námítky státního zástupce ve prospěch obžalovaných svědčí jen jejich dosavadní bezúhonnost, a tak jim nelze uložit alternativní tresty při spodní hranici zákonem stanovené trestní sazby. Státní zástupce alternativním trestem patrně myslí jiný druh trestu než nepodmíněný trest odnětí svobody. Právě tak se tento pojem používá v právní terminologii. Takové vyjádření není přesné. Alternativa znamená možnost. V tomto smyslu by byly alternativními všechny druhy trestů, které se dají uložit za určitý trestný čin. O alternativním trestu se takto původně nehovořilo. Rozuměl se jím trest, kterým se nahrazoval nepodmíněný trest odnětí svobody, jenž se pak nemusel ukládat. V tomto smyslu byl do konce roku 2011 alternativním trestem trest obecně prospěšných prací. Ten se totiž podle § 45 odst. 1 tehdy účinného trestního zákona ukládal, jestliže měl jeho výkon dosáhnout účelu trestu stejně, jako kdyby pachatel vykonal trest odnětí svobody. Dnes trestní zákon takovou náhradu nezná, jde-li o trest, který se ukládá, když se rozhoduje o vině. Nepodmíněný trest odnětí svobody je totiž až tím posledním, který má soud v uvedeném řízení zvolit. Obecně to stanoví § 38 odst. 2 trestního zákoníku a ve vztahu k určitým trestným činům to opakuje § 55 odst. 2 téhož zákona. Z toho plyne, že pokud se jiné druhy trestu než nepodmíněné odnětí svobody označí za alternativní, není to přiléhavé. Státnímu zástupci ale v právě rozebírané námítce nejspíš nejde o to, zda se měl obžalovaným uložit podmíněný trest odnětí svobody, nebo o to, zda by se jim neměl uložit nějaký jiný druh trestu mimo nepodmíněné odnětí svobody, nýbrž o to, jaká by měla být výměra podmíněného trestu odnětí svobody. K tomu se nyní zdejší soud nemůže vyjádřit. Zatím totiž není vyřešena otázka viny.
130. V souvislosti s právě rozebíranou námítkou je třeba označit za nesprávný názor okresního soudu, podle něhož tento soud uložil I. N. trest mírně nad spodní hranici zákonem stanovené sazby. Soud prvního stupně tento trest ukládal v sazbě od jednoho roku do pěti let odnětí svobody. I. N. ho tedy vyměřil přesně v osmině této sazby. To není trest těsně nad spodní hranici sazby. O takový by šlo, kdyby jen nevýrazně převyšoval jeden rok, tedy pokud by jeho výměra činila maximálně třináct měsíců.
131. Okresní soud blíže nevysvětlil, proč I. N. stanovil zkušební dobu podmíněného odsouzení na čtyři roky. Uvedl, že do ní promítl škodlivost daného jednání. Shora uvedené

okolnosti dokládají, že při tom nebral v potaz vše, co bylo důležité. Navíc je třeba říci, že se při úvaze o trestu musí podle § 39 odst. 1 trestního zákoníku zohlednit, jak je pachatel narušen. Musí se tedy vážit, jaká je pachatelova minulost, jakých deliktů se už případně dopustil a jaké tresty ho nenapravily. Jen tak se dá náležitě posoudit, jak dlouho je třeba sledovat jeho chování, pokud se mu ukládá podmíněný trest odnětí svobody. Tyto okolnosti okresní soud při úvaze o délce zkušební doby nebral v potaz. Vedle toho je podružné, že trest vyměřoval podle škodlivosti a nikoli podle závažnosti činu, jak požaduje § 39 odst. 1 trestního zákoníku. Ani v případě J. D. okresní soud nevysvětlil, proč volil zkušební dobu právě na dva roky. Ve svém rozhodnutí navíc neřekl, jak dlouhá může zkušební doba být, a nerozebral ani okolnosti, které jsou důležité pro závěr, že lze výkon trestu odnětí svobody podmíněně odložit. Ty popisuje § 83 odst. 1 trestního zákoníku. Okresní soud nevysvětlil ani to, proč J. D. coby pomocníkovi ukládal trest ve stejné sazbě jako I. N. K tomu měl citovat § 24 odst. 2 trestního zákoníku.

132. Chybně okresní soud odůvodnil i výrok o trestu zákazu činnosti. Uvedl, že tento trest J. D. uložil na dva roky, jelikož se jmenovaný obžalovaný trestné činnosti dopustil jako advokát. Z posledně uvedené okolnosti nevyplývá, proč by měl trest zákazu činnosti trvat právě dva roky. Okresní soud navíc ve svém rozhodnutí neuvedl, na jak dlouho se dá uvedený druh trestu uložit. Dále je třeba říci, že se uvedený druh trestu může podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku uložit, jestliže se pachatel dopustil trestné činnosti v souvislosti s takovou činností. Zákon tedy neříká, že se při zmíněné souvislosti uvedený druh trestu uložit musí. Proto je třeba vždy hodnotit závažnost činu a případnou pachatelovu deliktní minulost. Hlediska, podle nichž se určuje závažnost činu, popisuje § 39 odst. 2 trestního zákoníku. Okresní soud je ve svém rozhodnutí nerozebral.
133. Shora uvedené okolnosti dokládají, že okresní soud výroky o trestu téměř vůbec neodůvodnil a že v této pasáži svého rozhodnutí vlastně pouze zopakoval výrok napadeného rozsudku. To je chyba. Pro obžalované má totiž výrok o trestu zásadní význam, a taky by měli vědět, proč jim soud uložil tresty určitého druhu a v určité výměře. V tomto smyslu je tedy správná již citovaná námitka J. D., podle níž okresní soud nerespektoval § 125 odst. 1 trestního řádu, který klade na odůvodnění výroku o trestu řadu nároků.
134. Jak už bylo řečeno, soud druhého stupně musel přezkoumat i řízení, jež napadenému rozsudku předcházelo. Při tom zjistil, že trestní orgány činné v této věci nepostupovaly vždy zcela přesně podle trestního řádu. K určitým chybám došlo už v přípravném řízení. Zdejší soud vysvětlil, že nebylo zákonného důvodu k tomu, aby se zadržoval dopis, který poslal T. M. svému obhájci J. D. Stejně tak už řekl, že policisté neměli odposlouchávat poradu soudního senátu a že trestní orgány neměly k obsahu uvedené porady vyslýchat I. N. ani přísedící, kteří v tomto senátě působili. Policisté se na průběh soudní porady neptali jen členů senátu, ale i zapisovatelky Z. S., která byla u této porady (viz list čísla 667 spisu). J. D. vyslechli chybně. Poté, co před nimi řekl, že po zamítavém rozhodnutí o první ze shora uvedených žádostí T. M. vyvíjel aktivity, aby další takovou věc rozhodoval I. N., se jej nezeptali, jaké aktivity v daném směru vyvinul. V řízení před okresním soudem se pak J. D. vyjádřil tak, jak už bylo řečeno. Policisté také někdy kladli otázky, v nichž byly předstřeny okolnosti, o kterých zatím ještě nebyla ve výslechu řeč a v nichž byla obsažena informace, kterou teprve chtěli zjistit (viz například list čísla 512 spisu). Takové otázky zapovídá § 92 odst. 3 trestního řádu. Ustanovení § 101 odst. 3 téhož zákon zakazuje, aby se takové otázky kladly svědkům. Okresní soud přesto nechal I. N., aby uvedené dotazy svědkům kladl. Za příklad může posloužit otázka, kterou zachycuje protokol na listu čísla 1740 spisu. I. N. se Z. S. ptal, zda si vzpomíná na pondělí čtrnáctého ráno kolem deseti hodin, kdy u ní v kanceláři připravovali podmíněné propuštění, jemu zazvonil telefon, on ho položil a řekl, že mu volal D., že podal další žádost. Jde o typickou návodnou otázku, poněvadž

jmenovaná svědkyně předtím nic takového nepopsala. Také okresní soud kladl návodné otázky. T. M. se například ptal, proč první žádost na podatelnu dával J. D., ačkoliv T. M. předtím neřekl, že tuto žádost podal jmenovaný obžalovaný (viz druhou stranu listu čísla 1778 spisu). Existují i příklady otázek, v nichž se okresní soud ptal nejasně, takže nebylo zřejmé, zda se ptá na okolnosti, jež se vázaly k první nebo ke druhé ze shora uvedených žádostí T. M.. Takto se například ptal T. M., kdo podával „tu“ žádost, přestože v předchozí otázce hovořil současně o obou žádostech. Okresní soud dále správně nevyslechl svědky N. S. a D. T.. V rozporu s § 101 odst. 3 trestního řádu jim rovnou kladl otázky, aniž by je nejprve nechal vypovídat souvisle (viz druhé strany listů čísel 1747 a 1803 spisu). Uvedený procesní nedostatek ale není závažný. Ve výpovědích jmenovaných svědků totiž nebylo nic, co by mělo vést k závěru, že nepodalí pravdivé informace, přestože na začátku nevypovídali souvisle.

135. K další vadě došlo při protokolaci hlavního líčení. Jak už bylo řečeno, okresní soud nečetl řadu pasáží z výpovědí podaných v přípravném řízení. Odvolací soud tento nedostatek nepovažuje s několika málo shora uvedenými výjimkami za podstatný. Přesto musí podotknout, že se v protokolu o hlavním líčení má obsah výpovědi vyslychaných osob objevit jen tehdy, pokud obsahuje odchylky od toho, co už tyto osoby uvedly do předchozích výpovědí nebo úředních záznamů, které zachycují jejich vysvětlení. Stanoví tak § 55b odst. 3 trestního řádu. Protokoly o hlavních líčeních tomuto požadavku neodpovídají. Proto jsou velmi obsáhlé. To velmi komplikuje práci. V uvedených protokolech se totiž snadno něco přehlédne. Právě uvedenou okolnost by měl mít okresní soud na paměti ve své další praxi, a to nejen v této věci. To ostatně platí pro všechny shora popsané procesní nedostatky, i když nemají kromě několika už popsaných výjimek vliv na toto rozhodnutí odvolacího soudu.
136. Shora uvedené okolnosti dokládají, že zdejší soud nepřisvědčil řadě odvolacích námitek. Přesto je zřejmé, že okresní soud porušil některá ustanovení, jež slouží k objasnění věci, že se nevypořádal náležitě s obhajobou obžalovaných, že v důsledku toho vznikly pochybnosti o jeho skutkových závěrech a že je třeba ve věci provést další důkazy, a to v rozsahu, který nepřísluší soudu druhého stupně. Na takovou situaci pamatuje § 258 odst. 1 písm. a), b), c) trestního řádu. Ten odvolacímu ukládá, aby napadený rozsudek zrušil. Proto tak zdejší soud učinil. Jelikož v uvedeném rozhodnutí zrušil výrok o vině, musel zrušit i výroky, které na něj obsahově navazují, to znamená výrok o trestu. To mu ukládá § 258 odst. 2 trestního řádu. Soud druhého stupně tedy zrušil celý přezkoumávaný rozsudek. Své rozhodnutí neopřel o § 258 odst. 1 písm. d) trestního řádu, který pamatuje na situaci, v níž napadený rozsudek odporuje trestnímu zákonu. To se pojí k otázce, zda jednání popsané ve výroku napadeného rozsudku odpovídá dokonanému trestnému činu zneužití pravomoci úřední osoby nebo pouze pokusu o tento trestný čin. Jak už bylo řečeno, tuto otázku lze vyřešit až poté, co se objasní, zda T. M. splňoval zákonné předpoklady pro to, aby jej soud podmíněně propustil.
137. Soud druhého stupně tuto věc současně vrátil soudu okresnímu. Učinil tak podle § 259 odst. 1 trestního řádu, který na tento postup pamatuje.
138. Okresní soud nařídí nové hlavní líčení. V něm stranám předloží originály listin ze spisů Okresního soudu v [redacted], které se týkají obou shora uvedených žádostí T. M. a návrhu výše zmíněného sportovního oddílu. Z kopie protokolu o jednání, jež se konalo o první z těchto žádostí, nelze zjistit, zda měl posledně uvedený soud zprávu o tom, jestli se T. M. po právní moci rozhodnutí dopustil nějakého přestupku (viz listy čísel 771 a 772 a druhou stranu listu čísla 778 spisu). Kopie protokolu o veřejném zasedání, jehož předmětem byla druhá z uvedených žádostí a návrh sportovního oddílu, ve spise není. Pokud tedy v originálech uvedených spisů právě rozbíraná zpráva nebude, okresní soud si ji vyžádá. Dále si opatří stanovы TJ [redacted], které platily v prosinci 2015 i v lednu 2016, případně si zprávou od této jednoty

ujasní, zda v obou těchto obdobích platily stanovy, které jsou ve spise. Dále doplní výslech J. D. k tomu, zda se tento obžalovaný po telefonátu z 8. ledna 2016 setkal s T. M. a co tehdy spolu řešili. J. D. vyslechne i k tomu, kdo, kdy a jak vkládal na jeho účet odměnu vyplývající z faktury, která je na listu č. 550 spisu, a případně pak přečte už citovanou část výpovědi tohoto obžalovaného ze 17. března 2016, podle které J. D. uvedené peníze v té době ještě nedostal. Okresní soud dále zjistí, zda existují další podklady, ať už videozáznamy, listiny nebo snímky, které popisují, co dělali I. N. a J. D., když je policisté sledovali 9. ledna 2016. Pokud takové podklady existují, soud prvního stupně si je opatří a provede. Svoji pozornost při tom zaměří na shora zmíněné černé pouzdro. Ukáže-li se, že I. N. toto pouzdro neměl před tím, než se onoho dne setkal s J. D., vyslechne okresní soud N. S. k tomu, zda si pamatuje, odkud I. N. vyndal peníze, které jí 9. ledna 2016 předával. Při výsleších musí mít soud prvního stupně na paměti, že pokud budou nové výpovědi obsahovat podstatné odchylky od výpovědí předchozích, je třeba příslušné části posledně uvedených výpovědí přečíst, a to ve smyslu § 207 odst. 2 a § 211 odst. 3 písm. a) trestního řádu. Dále zkontroluje záznamy telefonních hovorů a zjistí, zda jsou rozdělené tak, jak se stalo při odposlechu shora rozebíraného hovoru I. N. a J. D. ze 16. listopadu 2015. Příslušný policejní orgán požádá, aby mu objasnil, proč existuje rozdělený odposlech. V případě, že policisté budou mít k dispozici záznamy, které současně a zřetelně zachycují mluvu obou volajících, vyžádá si je. Pokud takové záznamy neexistují, zjistí, zda je možné je opatřit z oddělených záznamů a nechá je zhotovit. Poté zhodnotí, zda nahrané hovory odpovídají tomu, co uvádějí protokoly o odposleších. Dospěje-li k závěru, že bude potřebovat další důkazy, opatří si je a provede.

139. Poté, co okresní soud provede všechny potřebné důkazy, zhodnotí tuto věc znovu. To znamená, že bude věnovat pozornost i obsahu telefonních hovorů, které spolu vedli T. M. a J. D. a všem shora uvedeným okolnostem, k nimž odvolací soud uvedl, že se musejí zhodnotit. Další takové okolnosti zdejší soud uvede i v dalších částech tohoto svého rozhodnutí.
140. Okresní soud si především musí ujasnit, zda jednání popsané v obžalobě tvoří jeden skutek nebo zda jde o dva či více skutků. Dospěje-li k posledně uvedenému závěru, musí ke každému z těchto skutků vysvětlit, zda a proč jde o trestný čin nebo o kárné provinění. Až se bude zabývat tím, zda T. M. splňoval zákonné předpoklady k tomu, aby byl podmíněně propuštěn, nemůže k této otázce přistupovat jako I. N.. Ten vypověděl, že ve věcech podmíněného propuštění není co projednávat a že jde jen o polovinu trestu, o kázeňské tresty a odměny a o hodnocení ředitele věznice (viz druhou stranu listu čísla 1677 spisu). Zdejší soud samozřejmě nemá na mysli, že nejde o to, jak se chová ředitel věznice. Míjí tím, že věci podmíněného propuštění z povahy žádají, aby se soud v případě odsouzeného, který po právní moci rozhodnutí prokázal, že se polepšil, zabýval motivem trestné činnosti a aby porovnal na jedné straně poměry, v nichž odsouzený žil v době této činnosti, a na straně druhé poměry, ve kterých by se tento člověk měl ocitnout na svobodě. Jen tak se dá vážít, zda je motiv trestné činnosti stále ve hře a jestli odsouzený nebude na svobodě žít v podmínkách, které by ho mohly s vyšší mírou pravděpodobnosti přivést k další trestné činnosti. Tyto záležitosti jsou důležité pro závěr o tom, zda lze od odsouzeného očekávat, že už povede řádný život. To je ve smyslu již citovaného § 88 odst. 1 trestního zákoníku jedním z předpokladů podmíněného propuštění. Rozhodně tedy nejde o tak mechanickou záležitost, jak to ve svém posledně citovaném vyjádření uvedl I. N..
141. Nový rozsudek okresního soudu by měl odpovídat opakovaně zmíněnému § 125 odst. 1 trestního řádu a případné usnesení § 134 odst. 2 téhož zákona. Podle tohoto ustanovení musí soud usnesení odůvodnit tak, aby bylo zřejmé, co a na podkladě kterých důkazů vzal za prokázané a jak prokázané skutečnosti hodnotil podle příslušných ustanovení zákona. Zdejší soud samozřejmě nemůže okresnímu soudu říkat, jak přesně má svá rozhodnutí odůvodňovat. Doporučuje mu ale, aby se přidržel všeho, co už bylo řečeno. Nemělo by se tedy stát, že nalézací

soud stejně jako v napadeném rozsudku nejprve na devíti stranách opíše obsah důkazů a později se k některým jejich částem vrací, když je hodnotí. Stejně tak není důvodu, aby soud ve svém rozhodnutí souhrnně vyjmenoval listinné důkazy, které měl dispozici. I tento výčet napadený rozsudek obsahuje. Právě uvedené postupy neodpovídají části § 125 odst. 1 trestního řádu, podle níž soud musí uvést, co a na podkladě kterých důkazů vzal za prokázané a jak hodnotil důkazy, které si vzájemně odporovaly. Trestní řád tu vlastně jinými slovy říká totéž, co pro civilní řízení stanoví § 157 odst. 2 občanského soudního řádu. Podle tohoto ustanovení není přípustné ze spisu opisovat skutkové přednesy účastníků a provedené důkazy. Z právě citované části § 125 odst. 1 trestního řádu naopak plyne, že by se v novém rozhodnutí okresního soudu neměla opakovat například pasáž napadeného rozsudku, podle které z šetření majetkových poměrů I. N. nevyplývá, že se tento obžalovaný dopustil úplatkářského jednání a v níž okresní soud neuvedl, na podkladě kterých konkrétních výsledků uvedeného šetření takový závěr zaujal.

142. Na tomto místě se odvolací soud vrací k tomu, že J. D. spáchal podle napadeného rozsudku přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku ve formě účastenství podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku. Pojem *forma účastenství* není dostatečně určitý. Jde o odborný termín, který nemusí být pro účastníky řízení dostatečně srozumitelný. Proto se ve výroku rozhodnutí psát o *formě účastenství*, nýbrž konkrétně o *pomoci* k trestnému činu podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku. Právě rozebíraný nedostatek samozřejmě není důležitý, takže by kvůli němu odvolací soud napadený rozsudek nerušil. Přesto je třeba na něj poukázat, aby jej okresní soud ve své další praxi neopakoval. To platí i pro věci jako je tato, v nichž jsou obžalováni právníci. Soudní rozhodnutí by totiž mělo být srozumitelné i pro ty, kteří se v právnických pojmech neorientují.
143. V závěru svého rozhodnutí se soud druhého stupně dostává ke zbylým částem vyjádření, která obžalovaní sepsali k odvolání státního zástupce.
144. I. N. podotkl, že je pouhou spekulací státního zástupce, že přijal úplatek ve výši 80 000 Kč. Současně zdůraznil, že protokoly o sledování dokládají, že věděl o tom, že ho policisté sledují, a že policisté při této své činnosti nezaznamenali nic, při čem by mohl od J. D. uvedenou částku převzít. Dále připomněl část své obhajoby, podle níž finanční šetření jeho majetkové situace nebralo v potaz, že v minulosti prodal za 6 900 000 Kč svůj byt v . Na to I. N. poukázal už před okresním soudem. Uvedl, že zmíněný byt prodal v roce 2009 (viz přelom druhé strany listu čísla 1785 a první strany listu čísla 1786 spisu). K dispozici je i příslušná kupní smlouva, a to na listech čísel 1769 až 1773 spisu. Okresní soud se s právě popsány mi okolnostmi vypořádá ve svém novém rozhodnutí. Jde totiž o součást obhajoby I. N.
145. J. D. ve svém vyjádření napsal, že i kdyby okresní soud vzal v potaz obsahy telefonních hovorů mezi ním a I. M., nevyplývalo by z nich, že I. N. dostal právě částku ve výši 80 000 Kč, kterou potřeboval na splátku dluhu. K tomu se zdejší soud nemůže blíže vyjadřovat. Je věcí okresního soudu, aby uvedené hovory zhodnotil. Soud druhého stupně ale může už nyní přisvědčit té části právě rozebíraného vyjádření, v níž J. D. uvedl, že pokud má určitý závěr vyplývat z nepřímých důkazů, musejí se tyto důkazy vzájemně doplňovat a navazovat na sebe tak, aby z nich bylo možno dovodit jen jediný závěr a současně vyloučit možnost závěru jiného.
146. Pro rozhodnutí ve věci nemá význam část vyjádření J. D., podle níž I. N. i jeho auto důkladně prohlédli 9. ledna 2016 celníci, a přesto nenašli žádné peníze. J. D. sám podotýká, že k uvedené prohlídce došlo poté, co se I. N. vracel ze setkání s N. S. I. N. i N. S. vypověděli, že k předávce peněz došlo už předtím. J. D. dále z celní kontroly dovodil, že i policisté, pod jejichž dohledem k této kontrole došlo, zřejmě pochybovali o tom, že úplatek mohl být právě ve výši 80 000 Kč, a zjevně

očekávali částku zaokrouhlenou na sto tisíc nebo jiný násobek, který by byl přiměřený tomu, že I. N. je soudcem. Ani to nemůže mít pro rozhodnutí ve věci význam. I. N. je sice soudcem, ale to neznamená, že nemohl přijmout úplatek ve výši, kterou popisuje obžaloba. Odvolacímu soudu navíc není zřejmé, na podkladě čeho J. D. uvádí, jak vysoký je úplatek, který lze označit za přiměřený, jestliže se nabídne nebo poskytne soudci.

147. J. D. dále ve svém vyjádření uvedl, že kdyby ministr spravedlnosti podal proti druhému z výše uvedených usnesení Okresního soudu v stížnost pro porušení zákona, musel by namítat, že T. M. nesplňoval zákonné předpoklady pro podmíněné propuštění, a nikoliv jen to, že měl o věci rozhodovat jiný senát. Tato poznámka nemůže mít význam pro rozhodnutí ve věci. Jak už bylo řečeno, v ní je třeba předběžně vyřešit, zda T. M. splňoval posledně uvedené předpoklady. I kdyby tedy o této otázce rozhodl Nejvyšší soud České republiky, nebyl by tím okresní soud ve smyslu již citovaného § 9 odst. 1 trestního řádu vázán.
148. Ve zbylé části svého vyjádření J. D. uvedl, že se státní zástupce domáhá něčeho, co zákon zapovídá. Při tom poukázal na řadu soudních rozhodnutí. Zdejší soud nebude texty těchto rozhodnutí citovat, poněvadž opakují to, co říká § 263 odst. 7 trestního řádu. Podle tohoto ustanovení je odvolací soud vázán tím, jak důkazy hodnotil soud prvního stupně, s výjimkou těch důkazů, které provedl sám. J. D. tedy ve svém vyjádření správně podotkl, že odvolací soud nemůže věc vrátit okresnímu soudu s pokynem, aby důkazy hodnotil jinak. Státní zástupce se ale ničeho takového ve svém odvolání nedomáhá. Ani soud druhého stupně neříká, jak má okresní soud důkazy hodnotit a k jakým závěrům má dospět. V tomto svém usnesení pouze poukázal na to, že nalézací soud neprovedl všechny potřebné důkazy, že nevzal v potaz všechny okolnosti, které mohou mít význam pro rozhodnutí ve věci a že se náležitě nevypořádal s obhajobou obžalovaných.

Poučení:

Proti tomuto usnesení nelze podat stížnost.

V Plzni 3. října 2019

JUDr. Pravoslav Polák, v. r.
předseda senátu

Vypracoval: Marcel Žán, v. r.